

FRANTIŠEK JOSEF I.
1830 - 1916

MYM HLAVNÍM ÚKOLEM,
JE CHRÁNIT ME NÁRODY
PŘED JEJICH POLITIKY.

V klerice jako úředník

Mons. Josef Růt, předseda diecézního soudu

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

6/2020 / ročník XXX / 29 Kč

9 On-line Velikonoce s biskupem Janem

16 Křesťan v situaci pandemie

22 seriál Varhany v naší diecézi

26 Karmelitánské nakladatelství

Requiem za biskupa Karla Otčenáška

23. května 2020 v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové

Requiem za 23. královéhradeckého biskupa Karla Otčenáška odsloužil, za ještě výrazných organizačních omezení, nutných z důvodu pandemie, v sobotu dopoledne v katedrále Svatého Ducha pražský arcibiskup Dominik Duka OP.

Spolu s ním u obětního stolu koncebroval současný královéhradecký diecézní biskup Jan Vokál a pomocný biskup Josef Kajnek.

„Arcibiskup Karel Otčenášek vždy a také ve stáří a nemoci vynikal velikou energií, která spojovala i zdánlivě nesourodé osoby do jednoho společenství, nikdy nikoho neodmítnul, přijímal i nepřátele. Společenství církve bylo kolem něho patrné všude, kam přišel. Vnímejme dnes, že pan arcibiskup toto společenství neopustil a dál na něj shora dohlíží“, řekl na úvod slavnosti královéhradecký biskup Jan Vokál.

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Nechtěl jsem být pilotem
ani námořníkem
Josef Růt
- 9 **Velikonoce s koronavirem**
Bylo to moje poprvé
- 12 **Svatý otec**
Papež František
zve k modlitbě růžence
- 14 **noc kostelů**
Šance na setkání církve
a světa
- 15 **krátce**
Volba nového vedení ČBK
- 16 **biblické zamyšlení**
Křesťan v situaci pandemie
- 18 **historie**
Z dějin biskupství (2)
- 22 **setiál**
Varhany v naší diecézi (6)
- 22 **IKD – informace**
Královéhradecké diecéze
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává:
Biskupství královéhradecké,
Velké náměstí 35,
500 01 Hradec Králové.
Adresa redakce:
Tiskové oddělení, Velké nám. 35,
500 01 Hradec Králové,
tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Pep-in, s.r.o.
Tisk: Tiskárna v Ráji, s. r. o.,
Semtín.

Cena: 29 Kč.
Roční předplatné: 319 Kč.
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové,
č. ú. 1016004393 / 5500,
variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Slovo úvodem

Červen je možná nejkrásnější měsíc v roce. Příroda hýří nápady, které za stovky milionů let „vymyslela“ laboratoř života. Člověk, udivený návštěvník na planetě Zemi, žasne nad nesamozřejmostí každého potoka a květiny a učí se vidět Boha ve všech věcech, tvorech a událostech. Vzpomínám si, když jsem jako devatenáctiletý chlapec – pár měsíců po té, co byly přestřihány ostnaté dráty na hranicích – zamířil poprvé do Alp. Po několika dnech v samotě vysokých hor se člověku jakoby otevrou oči a uši a začne vnímat okolí intenzivněji. Turistika se může proměnit v putování... „*Věřím ve Stvořitele nebe a země,*“ modlíme se v Krédu. Myslím, že letní dny, které prožíváme, mohou mít nádech víry v tajemství stvoření. Mezi články víry, říká teologie, existuje vnitřní spřízněnost, příbuznost a soudržnost – takzvaná analogie víry. Pokud, milí čtenáři, ještě jednou dovolíte osobní vzpomínání, prozradím Vám, že jedno z nejsilnějších životních setkání se znamením kříže jsem měl v tichu právě zmíněných alpských kopců nad Cortinou d'Ampezzo. Stříškou chráněný dřevěný kříž s korpusem a pod ním modlitba obsahující otázku, zda oči kolemjdoucího vidí Spasitele, se mi spolu s líbezným vysokohorským koloritem nesmazatelně vtisknuly do paměti. Právě ta vnitřní soudržnost mezi tajemstvím stvoření a vykoupení byla mocně cítit. Trojjediný Bůh, skrytý, a přitom tak aktivní ve svém díle pro člověka. Jedna láska a touha darovat se.

Červen je též měsícem, jenž patří Ježíšovu srdci. Ne, nejde o nějakou pouťovou a sentimentální pověru. Zbožnost vztahující se k Nejsvětějšímu srdci Ježíšovu je adorací jeho lidské lásky. Superlativ *sacratissimum* zdůrazňuje, že se nejedná o srdce vlažné. Právě naopak. Je to srdce zcela přetavené do Boží nesmírnosti, aniž by ztratilo cokoliv ze své lidské jedinečnosti, blízkosti a něhy. Když sleduji naši společnost, média a všelijaké diskuse, vidím, jak často lidé hledají slova, aby druhého urazili, ponížili, jak experimentují s jazykem, aby dokázali vylít ve slovech svou frustraci či nenávisť. Jak jim docházejí slova... Křesťan má opačný program, v jistém smyslu však podobné potíže. Přetěžko hledá slova, aby si pro sebe a před Bohem pojmenoval, co se mu nabízí. Napíná své zkušenosti a myšlenky, nakonec musí zmlknout. A tak se člověk raději rozběhne na louku či na zahrádku, aby ke kříži Spasitele položil kvítek. Znovu se prolne dar stvoření a vykoupení, a obojí s tajemstvím lidského osudu. Básník Jakub Deml to vyjádřil malým dialogem: „*Tázal jsem se květin, kde myšlenky jejich jsou nejzdravější. A odpověděly: Na hrobech! Optal jsem se jich rychle, kde se jim nejlépe odpočívá. A odpověděly: Na oltáři!*“ Kéž třetí stupeň přídavného jména svatý – ono tajuplné NEJ – nás odkazuje k mystériu, jež může být životodárnou hlubinou našich dní.

Nechtěl jsem být pilotem ani námořníkem

„Byl jsem jenom písař v kanceláři,“ reagoval na moji žádost o rozhovor. „Dobře, tak nejvyšší písař,“ připustil poté, co jsem ho ujistila, že vím, kdo je kancléř diecézní kurie. Podobný smysl pro humor prokázal pak během našeho setkání ještě několikrát. **Mons. Josef Růt**, papežský prelát.

„Pocházím z vesnice, která se opět jmenuje *Pohled*,“ začal svoje vzpomínání Mons. Josef Růt. Narážel tak na skutečnost, že na počátku 50. let minulého století jeho rodnou obec přejmenovali na Horní Pohled. K původnímu názvu se vrátila od ledna 2004. Pohled se nachází necelých 5 km východně od Světlé nad Sázavou. První zmínka o ní je z roku 1400, kdy je připomínán místní zeman Mikuláš, řečený Hřebec z Pohledí. V obci je Michalův statek, malý vesnický skanzen s ukázkou bydlení před 200 lety. Jeho první držitelé jsou zmiňováni již roku 1591. „V *Pohledi* jsem chodil na obecnou školu, dnes už tam není, lidé ve vsi ubylo,“ pokračuje ve svém vyprávění Mons. Josef Růt.

Do měšťanské školy, do měšťanky, jak se říkalo, jsem jezdil do Světlé nad Sázavou. Jedenáctiletou střední školu jsem studoval v Havlíčkově Brodě a po maturitě jsem se přihlásil do semináře v Litoměřicích. Jiná možnost, jak se stát knězem, nebyla, druhý seminář byl v Bratislavě. Kupodivu mě hned vzali. Posudek na moji přihlášku psali sousedi ve vesnici. Asi si říkali, že otec je nádražák jako oni, do JZD taky chodí po práci, když kluka vezmou, bude to pro vesnici taková zvláštnost. A když ne, tak bude o čem povídat. V Litoměřicích na Cyrilometodějské katolické teologické fakultě jsem byl pět let, pak následovaly dva roky u PTP v Horních Počaplech u Mělníka.

Na kněze jsem byl vysvěcen v roce 1964. Tady žádný biskup nebyl, Karel

Otčenášek mě tajně vysvětit nemohl, to by špatně dopadlo s ním a se mnou taky. Kapitulní vikář Václav Javůrek vyjednal, že budu vysvěcený slovenským biskupem Ambrózem Lazíkem (od roku 1947 apoštolský administrátor v Trnavě, v době politického uvolnění v roce 1968 se zásadním způsobem přičinil o provedení liturgické reformy na Slovensku). Problém byl v tom, že jsem neměl předepsaný věk 24 let, dnes je to dokonce 25. A tak jsem byl vysvěcen v Bratislavě. V té době probíhal II. vatikánský koncil a mezi biskupy od nás, kteří tam směli jet, byl i pan biskup Lazík. Tam vyjednali, abych mohl být vysvěcen o dva měsíce později než ostatní spolužáci ze semináře.

Svěcení bylo v seminární kapli pod bratislavským hradem 15. srpna 1964. Biskup Lazík říkal: „*Já jiný termín nemám, protože to, co jsem měl naplánováno, že na podzim budu světit, biřmovat po těch různých farnostech na Slovensku, to už nemůžu, v září musíme jet všichni do Říma a budeme tam až do Vánoc. Jediný termín mám jen toho 15. srpna*“. Je to mariánský svátek, Nanebevzetí Panny Marie. Tehdy to byla sobota, takže vhodná doba. Vysvěcen jsem byl ještě s jedním kolegou ze Slovenska, který byl taky podobně „postížený“ s tím věkem jako já. Štefan Biroczi se jmenoval, to si pamatuju. Primici jsem měl ve Světlé nad Sázavou v kostele sv. Václava 23. srpna. Občas na to vzpomínám, mám dokonce schované fotografie, i ze Slovenska mně poslali nějaké snímky ze svěcení. V Litoměřicích

Kancléř

(latinsky *cancellarius*) je oficiální titul, který se užívá většinou v zemích, jejichž civilizace přímo či nepřímo navazuje na civilizaci Římské říše. Původně byli kancléři (*cancellarii*) sluhové u římských soudů, seděli u mříže nebo závory (*cancelli*) přepážky baziliky nebo soudního dvoru, která oddělovala soudce a porotu od diváků. Ve středověku byl kancléř osobou odpovědnou za královské listiny a hlavním diplomatem krále.

Kancléř diecézní kurie napomáhá biskupovi ve vyřizování a uspořádání všech záležitostí patřících do správy diecéze. Kancléř zajišťuje vyhotovování listin diecézní kurie, zveřejňování vydaných interních směrnic pro řízení biskupství a diecéze, vedení jejich centrální evidence; ukládání listin ve spisovně a následně v archivu, vydávání diecézního adresáře a schematizmu.

tenkrát ještě přednášeli profesori z Prahy a z Olomouce, stará dobrá garda. Třeba profesor Antonín Salajka (katolický teolog, kněz, čestný konzistorní rada, vysokoškolský pedagog, znalec staroslověnštiny a spirituality křesťanského Východu). Někteří byli za protektorátu zavřeni a když se vrátili, znovu přednášeli.

Ti nám vyprávěli ledacos. I to, o čem se normálně nepsalo a nemluvalo.

Abych měl jako mladý novokněz zajištěn nějaký plat, byl jsem ustanoven do Hradce Králové na biskupství, tehdy kapitulní konzistoř. Jinak bych byl nezaměstnaný. Příživník, jak se tenkrát říkalo. První plat, dodnes si to pamatuji, a to už to je více než 50 let, jsem měl 355 korun za půl měsíce. Mnoho jsem toho na konzistoři za tu krátkou dobu pokazit nemohl. Psal jsem, co bylo potřeba, např. obálky nadepisoval a krátce nato jsem jel na exercicie do Bratislavy.

Když jsem v září 1964 nastoupil natrvalo do Hradce Králové, bylo právě 300. výročí vzniku diecéze. Pozornost věřících budila zejména přítomnost rožňavského biskupa Róberta Pobožného. Jubileum diecéze se slavilo se vši parádou. Biskup Pobožný přímo tady v tomto kanovníckém domě, v jehož přízemí spolu rozprávíme, bydlel. To víte, rezidence byla zabraná. Pak oslavy skončily a začaly všední dny. Nevěděl jsem, kdy půjdu na vojnu, tak jsem pracoval na konzistoři a očekával povolávací rozkaz. Rukoval jsem k 5. lednu 1965. Do civilu jsem se vrátil po dvou letech. Tady mě zatím zastupoval starší kněz původem z jiné diecéze. Protože nebyl odsud, dobře se neorientoval v reáliích, problémy mu dělaly údaje, data i místa. Pak ho dali do Nového Bydžova, tam si vedl dobře. Přestože papež Jan XXIII. dovolil, že mohou biřmování udělovat kapitulní vikáři, protože biskupové

◀ Maturant

oficiálně nebyli, trvalo několik let, než se to u nás stalo skutečností, až v roce 1967. Dneska je to procházka růžovým sadem, biřmovanců je méně. Tenkrát jich bývalo 500, 700. V Hlinsku, na to nezapomenu, 1250! A mezi nimi současný náš pan biskup Jan. Biřmovalo se ráno, dopoledne a odpoledne a mezi tím ještě byla mše svatá.

Od 10. října 1972 jsem byl přeložen do Červeného Kostelce, na necelý rok jako kaplan. Tenkrát v roce 1973 bylo několik novokněží, takže vyvstal problém, kam je dát, aby dostali státní souhlas. A co se mnou? V Lázních Bohdanči sloužil P. Vladimír Tláškal, byl už penzista, navíc nemocný. Stal jsem se tedy administrátorem. A za mě přišel do Červeného Kostelce jeden z těch novokněží. Mimochodem, dalším z nich byl Mons.

Josef Socha, ten šel kaplanovat do Kutné Hory. V Bohdanči jsem byl do roku 1995, poměrně dlouho, to jsem měl na starosti ještě kolem ty vesnice. Následovala Býšť na Pardubicku, kde jsem byl taky řadu let, to už jsem dojížděl z Hradce Králové. Pak přišli na to, že je to z Býště daleko, to víte, celých 10 km, a byl jsem přeložen sem. To už byl v Hradci pan biskup Karel Otčenášek. V roce 1992 jsem se stal kancléřem po P. Oldřichu Henychovi. On dojížděl z Pardubic a už ho to zmáhalo. Ani pardubického vikáře nechtěl dělat, takže já tam byl i vikářem. Dokonce, když jsem byl vikářem v Býšti, stal jsem se nadřízeným dr. Jonáše. On potom brzy umřel. (Karel Jonáš, od roku 1969 kapitulní vikář, musel po roce 1989 odejít z čela diecéze. Vedl pak duchovní správu v Býšti, zemřel po autonehodě v roce 1992 ve věku 84 let.) Nešťastně skončil i bývalý kancléř P. Oldřich Henych. Z Pardubic šel v roce 1991 jako administrátor do Rosic nad Labem. Předměstskou faru tam přepadli, ukradli mu televizní satelit. Jemu neublížili, jenže on, jak slyšel šramocení, tak se šel podívat, co se děje a dostal záchvat, na který 28. května 1994 ve věku 74 let zemřel.

☛ **Cesta Mons. Josefa Růta ke kněžství byla víceméně přímočará. Boží volání bylo jasné a zřetelné, nešlo přeslechout. Snad proto ho na cestě k Pánu nečekaly žádné nástrahy ani úskalí.**

„Přesné datum vám neřeknu,“ usmívá se Josef Růt, když se ptám, kdy to bylo.

◀ S rodiči v Pohledi v den primice, 23. 8. 1964

◀ S kapitulním vikářem Václavem Javůrkem, 1967

☛ Papežským prelátem, 2009

☛ Před rodným domem v Pohledi se sestrou a hospodyní

Oba rodiče byli katolíci, ostatní příbuzní taky, pravidelně jsme se scházeli ve Světlé nad Sázavou u kostela sv. Václava. Přízeň tatínkova byla z Benetic, to je nahoře nad Světlou, i děda a babička z druhé strany, zpod Melechova (zalesněný kopec patří se svými 709 m n. m. mezi dominantní body krajiny středního Posázaví.) Svou roli sehrály i příklady dobrých kněží. Ve Světlé byl P. Ladislav Michalička, tehdy ještě mladý kněz, který byl pak dlouhá léta (1980–2003) farářem v Sezemicích u Pardubic. Taky emeritní probošt královéhradecké kapituly Mons. Karel Exner, rodák ze Studence u Nové Paky. V roce 1950 byl zatčen a deportován do kláštera v Želivě, z kterého komunisté vytvořili internační tábor pro nepohodlné kněze. Když mu po šesti letech bylo dovoleno vrátit se ke kněžské službě, dostal se přes malou farnost Chřenovice v Posázaví do

Světlé nad Sázavou, kde působil osmnáct let, než jako režimu nebezpečný musel opět nuceně odejít.

Pilotem ani námořníkem, jako někteří kluci, jsem být nechtěl. Možná jsem pomyslel na „dráhu“, otec byl nádražákem v Havlíčkově, tehdy za války Německém Brodu. Po válce bylo málo nádražáků, dělal nejdřív na trati, pak průvodčího, postupně vlakvedoucího. Musel se učit četné předpisy, šest nebo sedm knih jich bylo. Každého půl roku z toho dělal zkoušku, s nadsázkou říkával, že by mohl jezdit až na Podkarpatskou Rus. Jak se ty předpisy měnily, třeba jak smějí být za sebe připojené vlaky, tak jsem mu to v těch knihách přelepoval. Lepidlo nebylo, dělalo se z vody a hladké mouky. Hodně jsem se zabýval také jízdním řádem osobních vlaků, až jsem to měl zakázané,

byl jsem u toho pořád. Nakonec jsem skončil v klerice jako úředník. Do roku 2008 jako kancléř a dodnes jako předseda diecézního soudu.

☛ Kanceláře Diecézního církevního soudu v Hradci Králové se nacházejí v blízkosti katedrály Svatého Ducha, v přízemí kanovníckého domu čp. 49 na náměstí Jana Pavla II. Soud, zřízený k 1. 7. 2009 v návaznosti na reorganizaci církevního soudnictví u nás, zahájil svou činnost počínaje zářím 2009.

Diecézní soud projednává převážně záležitosti manželského práva. Na pana biskupa, kterého my zastupujeme, se obracejí především ti, kdo si přejí přezkoumat, zda jejich manželství, které se rozpadlo, bylo uzavřeno platně či neplatně ve smyslu kanonického práva.

☛ Oslava 60. narozenin na Biskupství v Hradci Králové

☛ 50. výročí kněžského svěcení, 2014

Se svým nástupcem, Mons. Pavlem Boukalem

V Pohledi

Takovou žádost musí podat svým jménem žadatel (tzv. strana žalující). Nemůže tak učinit někdo jiný, např. duchovní správce farnosti nebo jiný této straně známý kněz. O sepsání žádosti a k zastupování v soudním jednání může žalující požádat advokáta církevního soudu. Žádost musí obsahovat stručné vylíčení příslušné manželské záležitosti, adresu druhého partnera (i telefon), adresy (telefony) alespoň dvou svědků, kteří jsou schopni a ochotni podat věrohodné svědectví o uvedené manželské záležitosti. Jako přílohy této žádosti je třeba dodat: oddací list, rozvodový rozsudek, křestní listy (pokřtěných partnerů) a další listinné doklady (např. lékařské zprávy, policejní zápisy, dopisy apod.). Má-li taková žádost, opatřená podpisem a datem, potřebné náležitosti, církevní soud pak jedná dle ustanovení kanonického práva.

Důvodů, proč manželství může být prohlášeno za neplatné, je zhruba deset. Na všechno musí být důkazy. Součástí soudního řízení bývají lékařské nebo policejní zprávy, třeba v případě domácího násilí. Všechno musí být řádně doloženo, žádné, že se to povídalo nebo že si to myslím. Žádné tvrzení proti tvrzení. A pak se rozhoduje. Ne předseda soudu, ale tribunál. Zpravidla trojčlenný, ale může být i pětičlenný. Jeho členové dostanou k dispozici všechny listiny, ve sporech o platnost manželství či svěcení je při projednávání přítomen obhájce svazku. Ti pečlivě prostudují všechny listiny a napíší svoje

vyjádření. Posléze se soudci sejdou k vynešení rozsudku. Vzhledem k tomu, že je jich lichý počet, je jasné, že rozhodnutí nemůže nikdy dopadnout nerozhodně. Musí se napsat zápis a předseda tribunálu a přisedící podepíší, na čem se shodli. Proti rozsudku je samozřejmě možné se odvolat. Církevní soudnictví je většinou třístupňové. Rozhodnutí soudu prvního stupně, došlo-li jím k vyslovení neplatnosti manželství, musí vždy potvrdit soud druhého stupně. Rozhodne-li soud druhého stupně jinak než soud prvního stupně, vydá konečné rozhodnutí soud třetího stupně. Rozsudky, které vydáváme, mohou mít 50, ale někdy také 70 stran.

Proč se na nás lidé obracejí? Chtějí si nově uspořádat svůj život, taky to bývá výchova dětí. Majetkové záležitosti mají už většinou vyřešené civilním soudem. Stává se i to, že nemůžeme rozhodnout, nemáme k tomu dostatečné podklady. Obracíme se proto i na odborníky, lékaře, psychology. Někdy něco dodají ti žadatelé, ale to pro nás nebývá dostatečné. Takže ti tři soudci mají k dispozici ještě odborná stanoviska, posudky. Nejsou odborníci na všechno. Případ by měl být vyřešen „do roka a do dne“. Ono se to někdy podaří i o 3 dny dřív (úsměv). Ale většinou to nevyjde. Představte si, 5–6 svědků, všechny musíme vyslechnout. Někdy jsou staří, nemocní, v průběhu soudního líčení zemřou, případně nechtějí svědčit, což musíme doložit. Svědky bývají lidé, kteří o projednávání

záležitosti něco vědí, sourozenci, někdo z rodiny, sousedi. Jenom pro zajímavost. Diecézní církevní soudy se zabývají také trestními řízeními, ale více méně výjimečně.

Činnost Diecézního církevního soudu zahájila 31. 8. 2009 v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové slavnostní bohoslužba. Tehdejší sídelní biskup Dominik Duka při ní novým soudcům mj. řekl: „*Když listujeme úvodními kánony Codexu iuris canonici, vidíme, že právě tento kodex má jeden cíl – pomoci nám křesťanům na cestě ke spáse. A především má pomoci tomu, kdo pocítuje určitý ústrk či nespravedlnost, aby našel spravedlnost a své právo.*“

Diecéze slavila třísté výročí svého založení, když Mons. Josef Růt přišel z rodného Posázaví do Hradce Králové. V blízkosti svatodušní katedrály žije dodnes. Za více než půl století poznal život církve ve všech jejích proměnách. Vzpomíná s nadhledem muže, jemuž hluboká víra byla stejně bezpečnou oporou jako hůl, o kterou se dnes při chůzi opírá. Žije ovšem současností. Jeho dny naplňují povinnosti soudního vikáře Diecézního církevního soudu, notáře diecézní kurie, děkana katedrální kapituly, kanovníka penitenciáře, člena kněžské rady. Na jednoho starého muže je toho více než dost.

Bylo to moje poprvé

Biskup královéhradecké diecéze **Jan Vokál** dlouhé roky pobýval ve Vatikánu, zažíval mše v nejslavnějších bazilikách katolické církve. Letos však stál při velikonočních obřadech před prázdnou hradeckou katedrálou a k věřícím promlouval skrz objektiv mobilního telefonu. „Pohled do prázdného chrámu i vědomí, že někdo touží přijít, ale nemůže, je velmi bolestné,“ svěřil se v době mimořádných opatření diecézní biskup.

77 V posledních týdnech zažíváme skutečně neobvyklé období, nouzový stav, zákaz hromadných akcí, všeobecnou karanténu. Málem bychom při tom všem zapomněli, že přišly Velikonoce. Cítíte, že lidé letos svátky vnímali jinak?

Letošní svátky jsou skutečně úplně jiné než všechny předešlé. Nikdy, ani za totality, nenastala situace, kdy by věřící nemohli přijít na mši svatou. Tentokrát jsme k tomu museli přistoupit sami, protože je to správné a opravdu důležité. Už od 6. března, tedy ještě před vyhlášením nouzového stavu, jsme v naší diecézi vyzvali ohrožené skupiny, aby na bohoslužbu nechodily, a rozhodl jsem o jejich zproštění od tohoto závazku. Za pár dní to začalo platit pro všechny věřící. Vedlo mne k tomu vědomí, co se tehdy dělo v Itálii. Tamní situaci sleduji, žil jsem tam mnoho let a mám tam přátele. Už na přelomu února a března, kdy se u nás mluvilo jen o jakési lehké chřipce, nebyla v postižených oblastech snad žádná rodina, která by někoho neztratila. Takže: letošní Velikonoce byly jiné, ale jsou to omezení, která neneseme úkorně, naopak jsme přesvědčeni, že mají velký smysl. Na první pohled je to vidět z rozdílného vývoje epidemie u nás a právě v Itálii.

77 Nyní je to měsíc od zákazu veřejných akcí nad sto osob, po několika dnech vláda opatření ještě zpřísnila, a zakázala tak i veřejné bohoslužby. Jak jste se s tím v diecézi vyrovnali?

Jak už jsem řekl, opatření jsme přijali ještě dříve, než jsme museli, a samozřejmě jsme ihned začali přemýšlet, jak v nové situaci plnit úlohu, kterou máme a kterou nemůžeme odložit. Lépe řečeno: která je v době krize, zmatku, strachu ještě naléhavější. Situaci velmi usnadňují moderní komunikační prostředky, které dnes umí ovládat i mnoho starších lidí. Každá větší farnost v diecézi tak vysílá přímé přenosy mší svatých, na internet dáváme návody na domácí bohoslužby, apelujeme na oživení společné modlitby v rodinách, i ty dostávají

manuály a videoprůvodce. Myslím, že mnohé rodiny nynější situace nakonec i duchovně obohatí.

77 Někteří faráři začali mše vysílat na internetu, namátkou třeba v Červeném Kostelci, Chrudimi, Dobrušce. Je to jejich iniciativa, nebo jste je k podobnému kroku vyzval?

Všichni kněží k tomu byli vyzváni, i když ne ve všech farnostech je to technicky možné či snadné. Mnozí naopak pokyn biskupa předběhli a vysílali už od prvních dní. Nejrůznější videoprůvodce modlitbou a podobně jsou velmi spontánní a vznikají v různých farnostech živelně. Svätý otec František rozhodl, že účast na bohoslužbě skrze duchovní spojení modlitbou a v případě možnosti také skrze přímý přenos je plnohodnotná, je to tedy stejné, jako by se věřící bohoslužby aktivně účastnili na místě.

Z katedrály proto vysíláme přenosy na YouTube (*vysílalo se pouze o velikonočním triduu, pozn. red.*), ale už tam nenecháváme záznamy bohoslužeb (*z facebookového profilu diecéze byl dostupný v úterý již jen záznam z nedělní mše, pozn. red.*). Opravdu dáváme přednost tomu, aby lidé „přišli do kostela“ v danou hodinu a byli s námi spojeni. Když sledujeme, kolik lidí, respektive počítačů či telefonů se připojilo, můžeme říci, že účast není o tolik nižší než o jiných Velikonocích. Samozřejmě – přístup přes internet je

trochu omezující, zejména starší lidé sledují bohoslužby v televizi, kam z naší katedrály nedosáhneme.

77 I vy sám se nyní obracíte k věřícím při bohoslužbě skrze objektiv kamery. Je to pro vás nová zkušenost?

Ano, úplně nová. Při významnějších příležitostech se sice pořizuje záznam či je mše svatá vysílána v přímém přenosu v České televizi či televizi Noe, ale nikdy při tom není kostel prázdný. Stát na Velikonoce před prázdnou katedrálou a mluvit k malému mobilnímu telefonu položenému na stolku je něco, co jsem si nikdy neuměl představit. Zažil jsem slavné Velikonoce v Římě ve velkých bazilikách, jindy i v tichu a v podstatě v soukromí, ale nikdy jsem nevedl slavnostní bohoslužbu či velkopáteční obřady před prázdným kostelem, zvláště jde-li o hlavní kostel poměrně velké diecéze.

77 První mši v prázdné katedrále Svatého Ducha jste sloužil na Květnou neděli, jaký to byl pocit být prakticky sám v takovém prostoru, kde jindy bývají přinejmenším stovky lidí?

Bylo mi smutno, ale věděl jsem, kolik lidí je v tu chvíli s námi. Nejsmutnější je vědomí, kolik z nich nemá přístup ke svátostem – tedy svatému přijímání či zpovědi. Z ryze světského pohledu si

řeknete: tak nepůjdou do kostela, zabaví se doma jinak. Ale skutečně věřící člověk ten přímý kontakt se svátostmi potřebuje, významně utvářejí jeho život. A nyní jsme v situaci, kdy by se jim kněží mohli i chtěli věnovat, ale brání jim v tom na obou stranách mnoho překážek.

Nejobtížnější je vědomí, že když vyrazím za člověkem, který mě o to prosí, můžu ho tím nakazit a ohrozit na životě. Právě to je těžké. V jiné krizi bychom si řekli: „*Nebojím se, půjdu do rizika*“. Jenže tady to znamená, že svou přítomností vystavím riziku druhého. Proto se snažíme zejména hledat ty náhradní cesty, i když individuální duchovní služba je i zmíněným opatřením vlády povolena. Také jsme v naší diecézi, nad rámec rozhodnutí vlády, zakázali konání pohřbů s hromadnou účastí lidí.

77 Nechybí vám jakási zpětná vazba, pohled na věřící? Nebo máte naopak více klidu soustředit se na samotnou bohoslužbu?

Zpětná vazba určitě ne. Mše svatá není divadelní představení ani koncert, všichni se při ní společně obracíme k Bohu. Ale chybí mi pohled na společenství, které se při ní utváří. Věřím, že na dálku utvořeno je, ale jak už jsem říkal, pohled do prázdného chrámu i vědomí, že někdo touží přijít, ale nemůže, je velmi bolestné.

77 Pandemie koronaviru a tvrdá vládní opatření zastihly věřící v době půstu. Vidíte v nich i určitou duchovní příležitost?

Rozhodně ano. Ta omezení jako by vlastně měla „postní charakter“. V postní době si něco odříkáme, například zábalu, snažíme se dávat almužnu (pomoc druhým, nejen materiální) a víc se soustředit na modlitbu, zkvalitňovat ji. Letos jsme se ocitli v situaci, kdy si nemusíme složitě vymýšlet, co si odřekneme, komu pomůžeme, ani jak prolomit rutinu duchovního života. Žijeme v tak klidné době s naprostým dostatkem všeho, že jsme si v postním období museli dosud skutečně vymýšlet jakási umělá omezení.

A najednou si nemůžeme vyjít do restaurace či posedět s přáteli, celá ta situace v nás probouzí spontánní solidaritu - šití roušek, nákupy pro seniory..., a každý den musíme promýšlet i to, jak se zúčastnit bohoslužby. Moudrý člověk si uvědomí, že ne všechno má ve svých rukou a pod kontrolou. To nás vede k větší pokoře. Mnozí - snad i ve strachu o sebe a své blízké - začínají nově promýšlet svoje životní hodnoty. Papež František to před několika dny vyjádřil poměrně tvrdými, avšak moudrými slovy: „*Co se životem, který by nebyl službou pro druhé? Takový život nedává smysl*.“ Nyní jsme v období, kdy na druhé přestat myslet nelze. Už

jenom to, že vždy, když vyrazím z domu, musím si zakrýt tvář ne kvůli sobě, ale abych nikoho neohrozil, je určitá škola pokory a altruismu.

77 Velikonoce jsou pro křesťany nejdůležitějšími svátky v roce. Jak bychom je měli za současné situace oslavit?

Klademe důraz na podstatu a smysl toho slavení. Nejde tedy jen o to, že přijdu čtyřikrát do kostela, ale je to díkyvdání Bohu za jeho oběť na kříži, kterou nás zachránil a otevřel nám vstup do věčného života. A to všechno se dá prožít v rodinném společenství. Není to tedy tak, že letos nejsou Velikonoce. Letos to jsou

Velikonoce, kdy mnoho domácích bohoslužeb povedou otcové, kdy se rodiny budou společně modlit křížovou cestu, kdy v noci ze soboty na neděli dají za okno zapálenou svíčku.

77 Nakolik současná situace zasáhla chod diecéze a co dělají kněží, když nemohou za věřícími?

Kněží vymýšlejí způsoby, jak společenství ve farnosti udržet kolem oltáře alespoň na dálku, což jim zabere o to více času. Někdy k tomu přistupují opravdu kreativně, například havlíckobrodská farnost si založila internetovou televizi s večerním zpravodajstvím. Samozřejmě

na individuální žádost kněží zpovídají, vyražejí i za nemocnými, je-li to třeba, a to tak, aby neohrozili jejich zdraví.

Už bohužel pocítujeme i větší ekonomickou zátěž. Krize přichází rychle a už reálně dopadá i na hospodaření diecéze a farností. Na druhou stranu, ozývají se mnozí lidé s nabídkou pomoci. Jeden duchovní dokonce sám požádal o dočasné snížení mzdy, aby pomohl situaci zvládnout. Jsou to hezká gesta a věřím, že podobným přístupem nejen diecéze, ale i celá společnost nastupující ekonomickou krizi překoná.

Tomáš Hejtmánek, Mf Dnes 14. 4. 2020)

(Pozvánka

Naučte se přinášet dobré zprávy

TV Noe a VOŠ publicistiky nabízejí studium zájemcům o práci v médiích

Křesťanská televize Noe společně s Vyšší odbornou školou publicistiky v Praze i letos pokračují ve **studijním projektu pro mladé novináře a zájemce o práci v médiích**. Studenti VOŠ publicistiky podpoření v tomto projektu budou zdokonalovat své odborné dovednosti v rámci dlouhodobé profesní stáže přímo v televizi Noe. Během studia se vybraní zájemci účastní přípravy i natáčení reportáží, pořadů a přímých přenosů, a tak získávají cennou profesionální praxi.

Projekt má za cíl najít mladé lidi se zájmem o práci v médiích a to i ze sociálně slabších rodin. Vybraným studentům totiž školné (32 000 Kč za rok) zajistí televize Noe. Podmínkou přijetí je dokončené středoškolské vzdělání završené maturitní zkouškou. Po vyplnění přihlášky na VOŠ publicistiky (do přihlášky je nutné uvést zkratku „TV NOE“) budou zájemci pozváni k informativnímu

výběrovému rozhovoru o motivaci ke spolupráci s televizí Noe.

VOŠ publicistiky a televize Noe chtějí tímto projektem umožnit mladým lidem vstup do mediálního prostoru, aby mohli dobře realizovat své poslání – pravdivě

a odpovědně informovat o problémech i dobrých zprávách světa kolem nás.

Více informací najdete na webové stránce www.vosp.cz/noe, kontakt: [Lukáš Jirsa, jirsa@telepace.cz](mailto:Lukas.Jirsa@telepace.cz)

Papež František zve k modlitbě růžence

Svatý otec vyzval věřící, aby skrze modlitbu růžence obnovili svou lásku k Panně Marii

Abychom se však dostali k počátkům oficiálního schválení modlitby růžence, musíme se vrátit až do 15. století k papeži Sixtovi IV. Modlitba růžence ovšem pravděpodobně vznikla ještě o dvě století dříve u cisterciáků jako pomoc negramotným lidem, pro které měl napodobit modlitbu žaltáře. Do podoby, jak je známe dnes, růženec uvedl v 16. století dominikánský teolog Antonio Ghislieri, později papež sv. Pius V., který uspořádal růženec kolem 15 tajemství a zavedl poprvé 7. října 1571 svátek Panny Marie Růžencové. Papež Jan Pavel II. v roce 2002 přidal ke stávajícímu růženci pět nových tajemství – tajemství světla.

Mezi lety 1571 a 2002 papežové nepřestávali povzbuzovat lid k modlitbě růžence. V encyklice *Laetitia sanctae* ze září 1893 papež Lev XIII. napsal, že je „přesvědčen, že růženec, je-li oddaně užíván, prospěje nejen jednotlivci, ale celé společnosti“, což bylo na začátku druhé průmyslové revoluce, která prohlubovala nerovnováhu mezi společenskými třídami a papež to odsuzoval.

Modlitba v těžkých dobách

V roce 1937, dva roky před začátkem druhé světové války, psal papež Pius XI. ve své encyklice *Ingravescentibus malis*, že pokud lidé dvacátého století „pýchou stížením odmítají posvátnost růžencové modlitby, musíme si uvědomit, že je tu nespočet služebníků Páně, kteří si jí, nehledě na věk či postavení, velmi považují. Vždy ji oddaně recitovali a kdykoliv jim sloužila jako mocná zbraň k zahrnutí zlých duchů, ochraně

života, ctnosti a míru mezi lidmi.“ Požádal věřící, aby se modlili růženec doma, protože modlitba růžence je „silná zbraň, před kterou démoni utíkají. Pokud si přejete pokoj ve vašich srdcích, ve svých domovech a ve vaší zemi, shromážděte se každý večer, abyste se modlili růženec. Ať nepřejde ani jeden den bez toho, abyste se ho nepomodlili, bez ohledu na to, jak zatížení můžete být s mnoha starostmi a problémy“ a dodal, „že je také podnětem a pobídkou k praktikování evangelijních ctností, které vlévá a kultivuje v našich duších.“

Modlitba za novorozence

Papež Jan XXIII. zavedl 4. května 1963, v době Druhého vatikánského koncilu, první italskou růžencovou pouť, během níž se setkal s nemocnými dětmi. Papež jim tehdy řekl: „Jste nám velmi drazí, protože s přirozenou živostí vašeho věku

jste malé děti, které se modlí,“ ocenil jejich závazek modlit se každý den alespoň jeden desátek růžence a podle něj je den bez modlitby jako „obloha bez slunce, zahrada bez květin“.

Již v roce 1961 v příloze k apoštolskému dopisu *Il religioso convegno* bylo uvedeno, že se papež Jan XXIII. ve svém denním růženci modlí za děti narozené během posledních 24 hodin, a to při třetím desátku radostných tajemství. Tento desátkem „odevzdal Ježíšovi všechny děti narozené (...) ze všech lidských linií, které (...) v noci a ve dne přicházely na svět na celé zemi“.

Oblíbená modlitba Jana Pavla II.

Papež Jan Pavel II., který byl sám hluboce oddaný Panně Marii, během svého pontifikátu mnohokrát povzbuzoval

k modlitbě růžence. V roce 2002 napsal apoštolský dopis věnovaný konkrétně růženci Rosarium Virginis Mariae, ve kterém popsal růženec jako „*modlitbu, která ve střízlivosti svých prvků obsahuje hloubku evangelia v celé své šíři a skrze níž věřící přijímají hojnou milost, jako ze samotných rukou Matky Spasitele.*“ Pro papeže Jana Pavla II. byl růženec důležitou modlitbou již od mládí, a právě proto vyhlásil Rok růžence od října 2002 do října 2003 a vyzval věřící, aby „*kontemlovali s Marií tvář Kristovu.*“

Na počátku třetího tisíciletí také zdůraznil „*naléhavou potřebu čelit krizi růžence, která může v současném historickém a teologickém kontextu způsobit, že bude nesprávně devalvována, a proto již nebude učena mladší generaci.*“ Znepokojoval ho kritický stav rodiny, která je stále více ohrožovaná rozpadem v ideologických i praktických rovinách, navrhl proto růženec jako „*účinnou pomoc v boji proti ničivým následkům této krize, typických pro naši dobu.*“

Nový jarní čas pro modlitbu růžence

Také papež Benedikt XVI. se snažil o obnovu modlitby růžence, například když v roce 2005 napsal v dopise mladým katolíkům v Nizozemsku, že „*modlitba růžence může pomoci naučit se umění modlitby s Mariinou prostotou a hloubkou.*“ Během audience v květnu 2006 vyzval Benedikt XVI. věřící „*k zintenzívnění zbožné praxe svatého růžence*“ a řekl mladým manželům „*přál bych si, abyste mohli využít modlitbu růžence ve své rodině jako okamžik duchovního růstu pod mateřským pohledem Panny Marie.*“ Když promlouval k nemocným, naléhal na ně, aby se s důvěrou obrátili k Panně Marii prostřednictvím tohoto zbožného cvičení a svěřili jí všechny své potřeby.

Na konci modlitby v bazilice Santa Maria Maggiore v květnu roku 2008 řekl, že „*svatý růženec není zbožnou praxí vyhnanou do minulosti, jako modlitby, na které vzpomínáme s nostalgií...Naopak růženec prožívá nový jarní čas...je to bezpochyby jeden z nejvýraznějších projevů lásky,*

kteří mladá generace projevuje k Ježíši a jeho matce Marii.“ V současném světě, tak rozptýleném, tato modlitba podle něj pomáhá postavit Krista do středu pozornosti.

Opět v těžkých časech

V říjnu 2018 požádal papež František všechny věřící, aby se každý den modlili růženec, aby mohla Panna Maria pomáhat církvi v období „*odhalení sexuálního zneužívání, moci a svědomí ze strany*

duchovních, zasvěcených osob a laiků, což způsobuje její vnitřní rozdělení.“

Letos papež František toto pozvání obnovil v předvečer mariánského měsíce května, aby rozjímal o „*Kristově tváři se srdcem Panny Marie.*“ Modlitba růžence „*nás ještě více sjednotí jako duchovní rodinu a pomůže nám překonat tento čas zkoušky,*“ píše Svatý otec, když ujišťuje o své modlitbě za každého, zejména „*za ty, kteří trpí nejvíce.*“

zdroj: cirkev.cz)

Kněžské svěcení

V katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové proběhne v sobotu 27. 6. v 10 hodin svěcení nových kněží.

Světitelem bude Mons. Jan Vokál, biskup královéhradecký. Kněžské svěcení přijmou: Bc. Piotr Antkiewicz, Jakub Brabenec, Mgr. Karel Dvořák, Bc.Th. František Filip, Ing. Josef Haman. V případě, že by z nařízení vlády České republiky došlo k dalšímu omezení svobodného pohybu občanů, bude Biskupství královéhradecké o změně termínu kněžského svěcení opět informovat.

Svätost svěcení

Bůh Otec poslal svého Syna Ježíše Krista, aby ukázal světu jeho lásku, a aby všechny lidi zachránil od hříchu a smrti. Ježíš sám poslal do světa dvanáct apoštolů a dal jim Ducha Svatého, aby hlásali evangelium, shromažďovali všechny národy, posvěcovali je a vedli. A protože toto poslání trvá a bude trvat až do konce věků, vyvolili si apoštolové nástupce a vkládáním rukou jim předali dar Ducha Svatého, který sami přijali od Krista. Udělili jim tak svátost kněžství v celé plnosti. Takto se apoštolskou posloupností biskupů předává a udržuje toto prvotní poslání z pokolení na pokolení a dílo našeho Spasitele trvá až dodnes a stále roste. Nástupci

apoštolů, biskupové, ustanovují své spolupracovníky, kněze, kteří jsou s nimi spojeni v kněžské službě a mají sloužit Božímu lidu, a jáhny, kteří nejsou svěcení ke kněžství, ale ke službě.

Při svátosti svěcení se biskup modlí nad mužem, kterého Bůh vyvolil k posvátné službě: prosí za seslání Ducha Svatého, a tuto modlitbu doprovázejí starobylým gestem vkládání rukou. A Bůh na modlitbu své církve odpovídá: dává Ducha Svatého, aby byl nově vysvěcený muž přičleněn ke sboru biskupů, kněží nebo jáhnů, a získal všechny potřebné dary pro svou službu.

Šance na setkání církve a světa

aneb reklama na Noc kostelů

Je to takový malý zázrak, že navzdory nouzové situaci těchto měsíců, se nakonec Noc kostelů bude konat, i když v trochu jiném – komornějším – pojetí. Podstata však zůstává stejná. Kontakt s lidmi, kteří hledají něco, co nás přesahuje...

Začalo to skoro před dvaceti lety

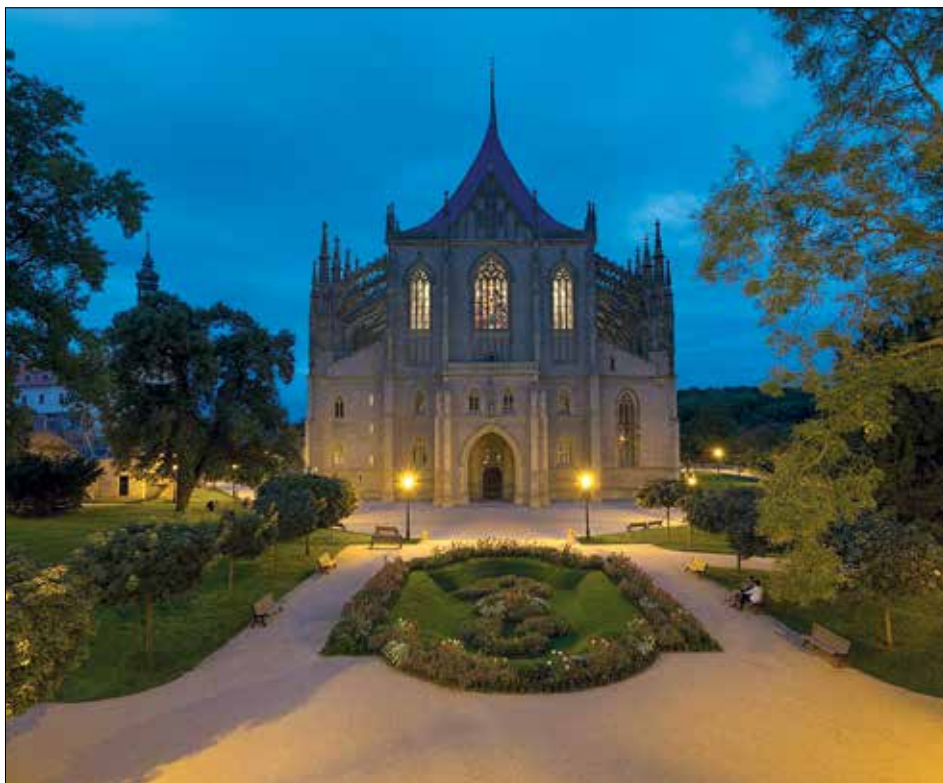
Noc kostelů je jakýmsi Dnem otevřených dveří v církevních objektech pro nejširší veřejnost, kromě jiného má také ekumenický rozměr.

Jak jsem se dočetl, tak tato akce začala v Německu v roce 2001, rozšířila se do Rakouska, Holandska, i na Slovensko. V Čechách ji máme od roku 2009. Zajímavé je, že v roce 2011 bylo zaznamenáno něco přes 300 tisíc vstupů ve více než 900 kostelech a v roce 2015 to bylo v bezmála jednom a půl tisíci objektech skoro půl milionu návštěvníků. Samozřejmě nejde o výkon a statistiky, ale přece jen o něčem to svědčí. Zájem naší společnosti – která je v mnoha ohledech otupělá vůči duchovním záležitostem – rozhodně trvá...

Proč noc?

Je zajímavé, že takových podobných *podujatí* (jak krásně říká slovenština), je mnohem více – kromě Noci na Karlštejně známe možná akce Noc v knihovně, Noc v muzeu, Noc ve škole a jistě by se našly další...

Noc totiž není jen rejdištěm pro zlodějiny nebo neřestí. Je inspirací ke ztišení, zklidnění, k meditaci, k hledání pravdy, dobra – je to taková příležitost, kdy člověk opustí denní běh, má čas se zastavit a zamyslet se nad svým životem, nad chybami i zisky a dalším směřováním, nad

☞ Noc je inspirací ke ztišení, zklidnění, k meditaci, k hledání pravdy, dobra – a kostely jsou pro něco takového ideálním místem

smyslem všeho... Kostely jsou pro něco takového ideálním místem.

Otevřít se dialogu

Zažil jsem Noc kostelů na mnoha místech: u františkánů nebo u sv. Michala v Olomouci, jako i jinde na Moravě, u Panny Marie v Hradci Králové, také i ve Skutči, Předhradí nebo kouzelných Janovičkách ...Všude byly jiné podmínky a možnosti, ale vždy to stálo za to. Je to šance pro koordinaci a spolupráci mezi lidmi ve farnosti. A pak nejde o počty lidí jako o konkrétní setkání s různými lidmi ...

Když v roce 2009 navštívil papež Benedikt naši zemi, v děkovném dopise naznačil, že naše země není tak ateistická,

jak tvrdí statistiky, ale možná se špatně ptáme lidí, čemu věří a taky se málo otvíráme tomu, abychom jim nabídli k nalezení setkání s Kristem, církví ... Neměli bychom se bát okolního světa, ale otevřít se dialogu.

Od rozhovoru k přátelství

Pamatuji se, jak jsem v Olomouci strávil snad dvě hodiny s jedním pánem a jeho rodinou. On měl zájem se ptát na mnoho věcí, měl hodně problémů s církví, vírou a potřeboval o tom s někým mluvit. Sprátelili jsme se a víckrát jsme se navštívili. Také jsem v Hradci zažil několik reakcí návštěvníků na to, že konečně není kostel nedobytnou pevností a že se sem mohou podívat jen tak. Jeden

člověk projevil velkou touhu: kéž by byly kostely často otevřené pro chvíli klidu a zamyšlení. Je to výzva k tomu, abychom měli denně otevřené aspoň předsíně s židli a klekátkem, kde je možno se zastavit a zakusit atmosféru přijetí Bohem i církví ... Také mi utkvěla v paměti zajímavá hra – kde chodili účastníci od oltáře k oltáři, od jednoho stanoviště k druhému, aby se něco dověděli nebo splnili jednoduchý úkol. Příliš jsem nevěřil, že si na to někdo udělá čas, a byli tací, kteří třeba hodinu poctivě putovali z místa na místo. Oslovilo je to v tu chvíli víc, než mobil nebo ruch nedalekých barů...

Dobré „vychytávky“ pro další roky

Noc kostelů může zaujmout děti i dospělé trasou s úkoly mezi dvěma blízkými kostely se závěrečným setkáním a vyhodnocením, osvědčilo se zapojení místních škol do výtvarné soutěže třeba na téma – kostel v našem městě, portrét světce, kostel a kámen apod. Práce hodnotí návštěvníci při vlastní Noci kostelů, obrázky jsou pak vystavené několik týdnů v kostele, kde následně proběhne společné ocenění výherců i všech účastníků. Dobrá jsou speciální stanoviště pro děti, malé občerstvení pro příchozí (pohostinnost vytváří atmosféru domova), výborný je nejen koncert, ale i scénky, loutkové divadlo, určitě se nebojme programu se ztišením, s modlitbou (lidé to od nás čekají), čtení např. z Parabile, zajímavý host, diskuze na určité téma, kázání pro nevěřící, odpovědná na anonymní dotazy – možnosti jsou obrovské. I v malém venkovském kostelíku může být dobrý program s nemnoha účastníky. I pro ně to má význam.

A pak máme variace – jako Den kostelů pro školní návštěvníky, Nikodémova noc (pár hodin otevřený kostel s tichou hudbou nebo adorací před svatostánkem a možností rozhovoru s knězem). Dobrou tradici má i hradecký Týden otevřených kostelů, kdy nejen jednu noc, ale více dnů jsou lidé zváni na duchovní program v různých chrámech.

Lidé v naší zemi hledají, ale jsou svým způsobem ostýchaví a plaší, nesnášejí vnucování a podbízení. Co je může oslovit, je prosté a upřímné přijetí, nemusí to být nic složitějšího – jde o atmosféru pravdivosti a lásky. Kéž by skrze nás mohli pochopit, že církev není jen pro křesťany – ale své místo zde může najít každý.

Všem čtenářům ze srdce žehná

P. Jan Linhart)

Biskupové zvolili nové vedení ČBK

Čeští a moravští biskupové se setkali v úterý 28. dubna 2020 na 122. plenárním zasedání ČBK v Olomouci, které trvalo pouze jeden den, a to při zachování všech opatření nařízených vládou ČR pro zamezení šíření Covid-19. Hlavním bodem jednání byla volba nového vedení ČBK.

Jednání se účastnil i apoštolský nuncius v ČR Charles D. Balvo. Jak bývá zvykem, předseda ČBK, kardinál Dominik Duka přítomně informoval o dění ve společnosti a v církvi v době koronavirové pandemie, dnes naposledy ze své pozice předsedy biskupské konference, kterou zastával po dobu dvou volebních období, celkem deseti let, což je maximum pro vykonávání této funkce.

Hlavním bodem jednání plenárního zasedání byla volba nového vedení České biskupské konference. Novým předsedou byl zvolen arcibiskup olomoucký a metropolita moravský **Jan Graubner**. Arcibiskup Graubner působil jako předseda ČBK v letech 2000–2010 a místopředsedou ČBK byl poslední dvě volební období.

Za místopředsedu členové ČBK zvolili královéhradeckého biskupa **Jana Vokála**.

Novými členy stálé rady ČBK byli zvoleni litoměřický biskup **Jan Baxant** a ostravsko-opavský pomocný biskup **Martin David**. Nové vedení ČBK se svých funkcí ujme k 1. květnu 2020.

Jednání pokračovalo volbou nového obsazení komisí a rad. Biskupové se rovněž věnovali ekonomickým záležitostem a podnětům vzešlých z komisí a pracovních skupin.

Letní tábor pro dívky na faře v Orličkách

Salesiánské hnutí mládeže Hradec Králové ve spolupráci se ZŠ a MŠ Jana Pavla II. pořádá letní tábor Chaloupka pro dívky ve věku do 10 let (po absolvování 1. třídy ZŠ), který se uskuteční od 4. do 10. července na faře v Orličkách. Cena tábora je stanovena na 1600 Kč.

Dívky na táboře zažijí dobrodružný a zábavný příběh, kolektiv děvčat v jejich věku, přátelské vedoucí, hry, tvoření, přírodu a mnoho dalšího...

Kontakt na hlavní vedoucí Danielu Švecovou – telefon: 773 980 815, danielasvhk@seznam.cz.

Křesťan v situaci pandemie

Článků o tom, jak se mají křesťané chovat v době pandemie, bylo jistě napsáno bezpočet. Také se objevily i různé interpretace nastalé situace. Hledají se viníci i tzv. „spasitelé“. Text, který se čtenáři dostává do rukou, chce nabídnout pohled na současnou situaci ve světle některých **biblických textů**, které snad mají co říci věřícímu člověku dneška.

Současná pandemie je beze sporu zlem, které Bůh dopouští se záměrem, že je možné z něj vytěžit nějaké jiné významné dobro. Vyhneme se unáhleným závěrům, že zcela přesně víme, o jaké dobro se jedná, i když nás okamžitě začnou napadat konkrétní dobré věci, které se dějí: lidská solidarita, větší soudržnost života rodin, relativizace hmotných věcí, které nebylo možno zakoupit, atd. Podobně je třeba vyhnout se unáhleným závěrům, že současný stav je Božím trestem za hříchy lidstva. Utrpení je sice následkem hříchu – o tom není pochyb – ale ne každé pozemské utrpení konkrétního člověka je následkem jeho vlastních hříchů. To potvrzuje biblický příběh knihy Job a zejména novozákonní příběh o zástupném utrpení našeho Pána Ježíše Krista. Stejně tak příběh o uzdravení slepého od narození (Jan 9) prozrazuje, že učedníci měli trochu zjednodušené chápání vztahu utrpení a hříchu („*Mistře, kdo zhřešil ... že se narodil slepý?*“ [Jan 9, 2]), které Ježíš nepřijímá.

Hřích krále Davida a morová epidemie

Zajímavý biblický příběh připomínající současnou situaci najdeme na konci druhé knihy Samuelovy (2 Sam 24). Král David (zřejmě v závěru svého života) podlehe touze zjistit, jak početný je národ, kterému vládne. Přestože mu to velitel vojska Joab rozmlouvá, král trvá na svém a provede součet lidu. Později však svého činu lituje a označuje ho za hřích. Proč se jedná o hřích? Součet lidu byl chápán jako možnost zjistit, jak silné vojsko co do

počtu mužů lze postavit. Tímto rozhodnutím ovšem David znevážil Hospodina, protože Izrael neměl spoléhat na počet vojáků ani na spojenectví s okolními národy, ale na Boha samotného – jak to zažili Židé při odchodu z Egypta a jak si to David ověřil mnohokrát ve svém životě (např. ve střetu s Goliášem). Davidův hřích má být potrestán a král volí ze třech možností zla epidemii morové rány. Když vidí, jak tato epidemie postupuje, přiznává, že zhřešil on sám, a lituje, že morová rána dopadla místo něho samotného na jeho lid (2 Sam 24, 1). Příběh končí zakoupením pole, stavbou oltáře a přinášením oběti Hospodinu.

Pošetilost lidské pýchy

To, co má tento příběh společného se současností, je bezesporu lidské selhání na své vlastní síly, lidská pýcha. Od dob stavby Babylonské věže proběhlo mnoho podobných smělých projektů,

kteří skončily tragicky. Z nedávné historie můžeme jmenovat např. ztroskotání Titaniku, osud křižníku Bismark, ponorky Kursk, atd. Až do nynějška se v médiích stále mluví o ekonomickém růstu, obchodu a blahobytu, jakoby tyto skutečnosti nutně tvořily poslední cíl lidského snažení. Někteří lidé se asi z tohoto způsobu myšlení jen tak lehce nevymaní. Hledání pozemských „spasitelů“ nám mohlo v nedávné době připomenout mediálně propagované očekávání příletu letadla Antonov se zdravotními pomůckami z ČLR. Kriticky uvažující člověk musí toto počínání v kontextu předchozích událostí považovat za ideologicky podbarvené, naivní a pošetilé.

Ohrožení strachem a Velikonoční tajemství

Lidské selhání a hřích člověka pramení z pýchy a přivolávají trest, ale rovněžtak jsou spojeny s pocitem strachu. Všechny tyto skutečnosti nalezneme ve vyprávění o prvotním hříchu v první knize Mojžíšově (Gen 3). Pocit strachu je totiž to, co charakterizuje současnou situaci. Pokud přibližně 90 % zpravodajství pokrývá zprávy o šíření a obětech koronaviru, pak se nelze divit, že většina lidí považuje tuto skutečnost za hlavní ohrožení současného světa. Jakým ohrožením je ale pro člověka jeho vlastní strach?

Situace nouzových opatření vyhlášených vládou ČR nás zastihla v postní době a vnutila tak nedobrovolný půst od některých činností prakticky všem občanům. Z hlediska počáteční nejistoty

o možném průběhu pandemie v naší zemi přijala většina občanů systém zákazů a nařízení bez výhrad. Pro křesťany ovšem daná nařízení znamenala izolované slavení Velikonočních svátků. Atmosféra strachu, která byla stále živena mediálními zprávami hlavně ze zahraničí (Itálie, Španělsko, Velká Británie, Francie, USA), mohla některé věřící vést k zamyšlení nad skutečností strachu ve velikonočním tajemství Ježíše Krista. Tato paralela klíčového textu Nového Zákona se současnou situací se zdá být důležitá.

Pokud se zamyslíme nad postojem hlavních aktérů v kauze odsouzení Ježíše z Nazareta, pak se emoce strachu zdá být všudypřítomná. Pilát Pontský se nejprve bojí, když zjistí ze zprávy od své manželky, že nemá mít nic společného s odsouzením onoho Spravedlivého. Obává se, že onen Židovský král je božského původu a že mu hrozí odplata od bohů. Tento strach je ovšem přemožen jiným strachem – strachem, že pokud nevládne vzbuření lidu a neodsoudí toho, koho už židovská velerada odsoudila, není přítel císařův a toleruje samozvané vládce. Podlehne tomuto strachu a potvrdí justiční vraždu nevinného. I členové velerady se bojí: Ježíš musí zemřít, nebo přijdou Římané a vezmou nám toto město i náš národ. V zásadě se bojí o svou vlastní autoritu, která by mohla utrpět újmu. Po Ježíšově smrti se bojí, že jeho učedníci přijdou a ukranou tělo – proto musí u hrobu stát stráž. Bojí se i učedníci – v Getsemanech se

rozprchnou a Petr ze strachu Krista třikrát zapře. Strach jakoby držel všechny ve svém zajetí. Nicméně z tohoto příběhu, jakož i z naší osobní zkušenosti, víme, že strach člověku velmi často brání udělat dobrá rozhodnutí.

Nevíme z podání biblických textů, jak se svým strachem naložil Pilát. O členech židovské velerady ze Skutků apoštolů víme, že se svého strachu nezbavili. Výroky typu: „*Naplnili jste Jeruzalém vaším učením a chcete na nás přenést vinu za smrt toho člověka*“ (Sk 5, 28) stejně jako snaha umlčet „nevzdělané kazatele“ původem z Galileje svědčí o tom, že se svého strachu nezbavili. Kristovi učedníci by se možná svého strachu také nezbavili, kdyby se jim Kristus opakovaně nezjevil – vždy se nacházeli za zavřenými dveřmi ze strachu před Židy – ale především, pokud by nedostali dar Ducha svatého, který dává odvahu ke svědectví o Kristu.

Jak se svým strachem naloží křesťan dnešní doby? Je zřejmě úkolem pro každého z nás dát osobní odpověď na tuto otázku. Je třeba ale zdůraznit jednak výrok, že „strach nemá v lasece místo“ a jednak to, že dar Ducha svatého pomohl Kristovým učedníkům překonat strach a s odvahou hlásat pravdu o vzkříšeném Pánu. Kéž nepříjemná skutečnost současné „pandemie“ dá vzniknout novým Letnicím pro církve v dnešní době!

Tomáš Reschel)

(Knižní tipy

Karmelitánské nakladatelství

www.ikarmel.cz
Komenského 328, 509 01 Nová Paka
Velké nám. 36, 500 01 Hradec Král.
zasilky@kna.cz, tel. 384 420 295
www.kna.cz/prodejny

Richard Čemus

Život není čas, ale setkání

Svědectví blízkého spolupracovníka kardinála Špidlíka je vzpomínkou na velkou osobnost i cennou sbírkou úvah o tématech, která utvářela dílo Tomáše Špidlíka – slovenská spiritualita, modlitba, srdce, kultura a umění, ekumenické snahy, duchovní otcovství či papež Jan Pavel II. 180 str., brož., 249 Kč

Jan Twardowski

Poklad

Příběhy k prvnímu svatému přijímání

Tato knížka je souborem jeho vyprávění a drobných promluv pro děti na téma svátosti eucharistie. Připravuje děti (i jejich rodiče) na osobní setkání s Kristem, s nímž budou kráčet po celý život. 104 str., váz., 199 Kč

Z dějin Biskupství královéhradeckého (2)

V roce 2014 vydalo Biskupství královéhradecké výpravnou publikaci **PhDr. Jany Croj**, která několik let sbírala a třídila materiály týkající se historie královéhradecké diecéze a biskupství. Na následujících řádcích se dozvíte alespoň základní informace o událostech, které souvisí se vznikem Biskupství v Hradci Králové, samotné diecéze a o biskupech, tak jak obsazovali biskupský stolec v průběhu staletí.

Období komunismu

Roku 1948 došlo k zabránění a vyvlastnění nemovitostí tvořících biskupský velkostatek Chrast se zámkem a kapitulní velkostatek Skály. V roce 1949 začaly nejtěžší represe, byl ustanoven dozor nad církvemi, který prováděli církevní tajemníci a zmocněnci, kteří obsadili rezidenci a biskup Pícha se ocitl v internaci pod trvalým dozorem StB. Politickopropagandistická kampaň „Katolická akce“ měla za následek hromadné zatýkání kněží, o rok později následovala „Akce K“ – přepadení

klášterů, násilné ukončení jejich činnosti, odvezení řeholníků do vězení, pracovních táborů a internace. Zároveň byl zrušen i královéhradecký bohoslovecký seminář. V roce 1950 umírá na následky mučení kněz královéhradecké diecéze čišošťský farář Josef Toufar. Za této situace dochází 30. 4. 1950 v kapli hradecké rezidence k tajnému vysvěcení Karla Otčenáška na pomocného biskupa, v následujícím roce je Otčenášek zatčen a odsouzen ke 13 letům vězení. Po velkých útrapách dne 12. 11. 1956 umírá na rakovinu v hradecké nemocnici biskup Mořic Pícha.

Úmrtím biskupa Píchy nastalo 34 let trvající období sedisvakance, kdy diecézi spravovala Katedrální kapitula v čele s kapitulním vikářem a kapitulní konzistoří, nad níž měli dohled pověřeni úředníci Státní bezpečnosti. Kapitulním vikářem byl zvolen Václav Javůrek (1956–1968) a po něm Karel Jonáš (1969–1989). Budova rezidence byla předána roku 1962 nově zřízené Krajské galerii a o rok později byla v části budovy otevřena galerijní expozice, která v těchto prostorách provozovala výstavy až do roku 1989/90.

☛ Papež Jan Pavel II. v doprovodu biskupa Otčenáška projíždí kolem biskupské rezidence, 26. 4. 1997

☛ Mons. Jan Vokál a kardinál Angelo Sodano u papeže Benedikta XVI. při audienci

Obnova po pádu totality a znovuvybudování diecézních struktur

Dne 21. prosince 1989 byl papežem Janem Pavlem II. jmenován Karel Otčenášek 23. sídelním biskupem a 27. ledna roku 1990 se konala slavnostní intronizace za účasti prezidenta Václava Havla a nových polistopadových státních činitelů, představitelů veřejného života a zástupců Vatikánu. Biskup Otčenášek ihned přistoupil k řadě významných rozhodnutí a události pokračovaly v rychlém sledu. Týkaly se celkové obnovy církevního života, konzistoře a kapituly, změn v duchovní správě, dále oblasti církevního školství (zejména otevření Biskupského gymnázia Bohuslava Balbína, 1992), diecézní charity a pastorační činnosti. Roku 1992 byl ustanoven pomocný biskup Josef Kajnek. O rok později došlo v důsledku založení dalších dvou biskupství – plzeňského a ostravsko-opavského k úpravě hranic diecéze, kdy farnost sadská byla opět přičleněna k arcidiecézi pražské. V roce 1994 k 650. výročí vzniku někdejšího biskupství v Litomyšli, byla obnovena litomyšlská kapitula.

Další důležitou kapitolou Otčenáškovy episkopátu byly opravy církevních budov, a to zejména biskupské rezidence, která proběhla s výrazným přispěním spřátelené diecéze v rakouském St. Pölten. Budova byla po celkové rekonstrukci slavnostně otevřena roku 1994 v době oslav 330. výročí založení biskupství. V roce 1993 získalo biskupství za symbolickou jednu korunu areál bývalé jezuitské koleje, která byla ve velmi zanedbaném stavu. Otčenáškovy vize byla vytvořit multifunkční prostor s pastoračním a evangelizačním střediskem diecéze s přednáškovými sály, kaplí, ubytovací kapacitou, domov zde našly učebny hudební fakulty Východočeské univerzity, hradecké vysílání rádia Proglas, Katolický teologický institut a časem i Biskupská knihovna. S velkým úsilím se náročný plán podařilo realizovat, revitalizace se uskutečnila s finanční podporou partnerské diecéze Solothurn ze Švýcarska a dokončena byla za biskupa Dominika Duky.

Duchovní program a zároveň i odkaz osmiletého Otčenáškovy episkopátu představovala myšlenka „svatodušního spřátelování všech lidí dobré vůle“, představa širokého otevření církve společnosti, která nacházela výraz např. v oblíbených adventních setkáních představitelů nejrůznějších profesních i sociálních složek obyvatel z území diecéze v budově rezidence, v nichž se pokračuje doposud. Biskup považoval též za velmi důležité navazování mezinárodní spolupráce s diecézemi v Polsku, Rakousku, Německu i Švýcarsku.

Vyvrcholením Otčenáškovy působení byla návštěva papeže Jana Pavla II. v Hradci Králové, která se uskutečnila 26. dubna 1997 v rámci třetí pastorační cesty Svatého otce do naší republiky při příležitosti oslav svatovojtěšského milénia. Jan Pavel II. poznal biskupa Otčenáška již v době totality, velmi si vážil jeho statečnosti, svými názory i programem si byli blízcí. Proto si papež výslovně přál navštívit rodiště sv. Vojtěcha, místo jeho působení a Hradec Králové, kde sloužil na Velkém náměstí mši svatou. Rok po těchto událostech ukončil Karel Otčenášek aktivní činnost diecézního biskupa, byl jmenován osobním arcibiskupem a na jeho místo byl 6. června 1998 jmenován Dominik Duka, OP a 26. září se uskutečnilo předání úřadu.

Královéhradecké biskupství v 21. století

Do 21. století vstupovala diecéze s novým ordinářem. Poprvé v jejích dějinách to byl člen dominikánského řádu a hradecký rodák. Dominik Duka zaujal po pádu totality jednu z nejvýznamnějších pozic v národní církvi. Dojednával tehdy obnovu řádu na Předsednictvu vlády, podílel se i na obnovování teologické fakulty, na přípravě zákona o hospodářském zabezpečení církvi. Pro Duku episkopát byla charakteristická intenzivní a dobrá spolupráce s městem a státní správou. Byl formován dominikánskou spiritualitou, a to se odrazilo i v jeho programu na biskupském stolci. Kladl velký důraz na podporu vědy a vzdělávání, intelektuální formaci, umění – kulturní mecenášství. V mnohém

(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00 Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Lawrence E. Shapiro

44 aktivit pro děti s ADHD

Podpora sebedůvěry, sociálních dovedností a sebekontroly

Co se děti při hrách naučí? Budou z nich dobří kamarádi, kteří naslouchají ostatním, školu budou zvládat s větší lehkostí, rozpoznají své speciální dovednosti a podpoří tak svou sebeúctu, a naučí se své chování lépe plánovat a chovat se zodpovědně. *Brož., 200 s., 289 Kč*

Violet Oaklander

Třinácté komnaty dětské duše

Tvořivá psychoterapie v duchu gestalt terapie

Autorka hledá cesty, jak podpořit rozvoj samostatných a jedinečných lidských bytostí. Publikace obsahuje řadu kazuistik a ukázek z terapeutické práce za pomoci mnoha expresivních technik. Zvláštní kapitola se zabývá specifickými problémy chování. *Brož., 360 s., 549 Kč*

navazoval na linii svého předchůdce Karla Otčenáška a dokončoval jím započaté projekty. Určité změny provedl ve vedení diecéze, nově nastavil chod ordinariátu a konzistoře, posílil úlohu vikářů, intenzivněji spolupracoval s farnostmi. Stanovil sedmiletý pastorační plán, kdy na každý rok byl určen jeden hlavní patron, který byl po celý rok připomínán. Navazoval užší spolupráci s kněžími a bohoslovci, podporoval kněžská a řeholní povolání.

V roce 1999 v rámci příprav na Jubilejný rok 2000 byl založen Diecézní teologický institut jako reakce na potřebu hlubšího a trvalého vzdělávání v teologii pro kněze i laiky. Do určité míry se tím zaplnila mezera po zrušení hradeckého teologického učiliště. V roce 2000 došlo též k dokončení velkorysých oprav Nového Adalbertina a biskupství se vzdalo ve prospěch města jižních teras pod tímto areálem. O dva roky později byla v Novém Adalbertinu v objektu barokní sala terreny otevřena pro veřejnost Biskupská knihovna, schraňující teologickou a filozofickou literaturu. Nejvýznamnější událostí v oblasti pastorace bylo uspořádání eucharistického kongresu dne

1. 6. 2002 s mottem „Eucharistie – srdce církve“, jehož cílem bylo prohloubení úcty k Nejsvětější svátosti.

V témže roce vykonal biskup Duka oficiální cestu do USA, kde navštívil krajany ve státu Texas a navázal tím na pastorační linii kardinála Kašpara i Berana. K 340. výročí založení biskupství byla v roce 2004 vypracována nová statuta Katedrální kapituly při chrámu Svatého Ducha, počet sídelních kanovníků byl stanoven na sedm a byl vydán jednotný kancionál pro diecézi. V důsledku demografických změn došlo po roce 2004 ke slučování farností, čímž poklesl jejich počet z někdejších 447 na 256. Díky podpoře biskupa Dominika Duky získala hradecká diecéze řadu významných uměleckých děl, např. sousoší sv. Vojtěcha a Radima na Libici (Vojtěch a Marie Adamcovi, 2000), socha Jana Pavla II. na nádvoří Nového Adalbertina (Vojtěch Adamec, 2003), busta patrona diecéze sv. Klimenta v katedrále Svatého Ducha (Vladimír Preclík, 2006), busty královny Elišky Rejčky a Alžběty Pomohorské v katedrále sv. Ducha (Vojtěch Adamec, 2007). Dne 13. února 2010 byl Dominik Duka jmenován papežem

Benediktem XVI. v pořadí 36. arcibiskupem pražským.

Po více než roční sedisvakanci, kdy spravoval diecézi Mons. Josef Kajnek jako administrátor, byl k 3. březnu 2011 jmenován 25. sídelním královéhradeckým biskupem Jan Vokál, který v té době působil ve Státním sekretariátu ve Vatikánu. Mons. Vokál žil od roku 1983 v emigraci, teologické vzdělání získal na Lateránské univerzitě v Římě (po předchozím dokončení studia kybernetiky na ČVUT v Praze) a po vysvěcení Janem Pavlem II. v roce 1989 působil v USA a ve Vatikánu. V Římě pak ještě pokračoval ve studiu církevního a občanského práva. Do Čech se vrátil s bohatými zahraničními zkušenostmi a dobrým jazykovým vybavením, které při své činnosti intenzivně využívá. Jako dosud jediný z hradeckých ordinářů přijal biskupské svěcení ve Vatikánu z rukou státního sekretáře Tarcisia Bertoneho přímo u oltáře Katedry ve svatopetrské bazilice. Krátce po uvedení biskupa Vokála do úřadu dne 23. května 2011 ve věku 91 let zemřel arcibiskup Karel Otčenášek a po roce odhalil Mons. Vokál v presbytáři katedrály jeho pamětní desku.

◀ Biskupská konsekrace Dominika Duky, 26. 9. 1998

◀ Biskup Jan Vokál s papežem Františkem, Vatikán, 9. 5. 2013

Ⓢ Sousoší sv. Vojtěcha a Radima v Libici nad Cidlinou, Vojtěch a Marie Adamcovi, 2000

V roce 2013 rozhodl o změně znaku biskupství: ke znamení Ducha Svatého – holubici – přibyl mariánský monogram jako symbol P. Marie, do jejíž ochrany biskup svěřuje celou diecézi. Na Národním eucharistickém kongresu v roce 2015 byl biskup Jan Vokál delegátem. V roce 2019 zaštil oslavy 30. výročí svatořečení Anežky České, které vyvrcholily národní poutí do Říma. Při této příležitosti byl předán papeži Františkovi dar – bronzová socha „Koruna sv. Anežky České“, dílo sochaře Daniela Trubače. Ta byla z papežova

rozhodnutí umístěna v kapli evropských patronů v bazilice sv. Petra ve Vatikánu a přiřadila se tak k předchozímu daru papeži Františkovi v Roce milosrdenství (2016) – kamenné soše sv. Anežky, podle návrhu Aleny Kubcové, a vytvořené žáky kamenické školy v Hořicích. Díla vyjadřují vděčnost našich věřících za znovunabytou svobodu, která je připisována přimluvě této světice a na jejich realizaci má hlavní podíl právě královéhradecká diecéze.

Jana Croy)

Ⓢ Eucharistický kongres v Hradci Králové, 1. 6. 2002, bohoslužba na zimním stadionu

(Nabídka

Diecézní centrum pro seniory

- 17.–19. 8. Poutně-poznávací a odpočinkový zájezd za krásami nejen Krušných hor s návštěvou poutního místa Svatá Hora u Příbrami (poslední volná místa)

Bohatý program nabídne pobyt v Božím Daru v Krušných horách, návštěvu Klínovce, Jáchymova s možností koupání v lázních, Karlových Varů a poutního místa Svatá Hora u Příbrami.

- 22.–29. 8. Pobyt pro prarodiče s vnučaty a třígenerační pobyt, Janské Lázně

Prázdninový pobyt pro prarodiče s vnučaty a třígenerační pobyt (pro prarodiče, rodiče a děti) s bohatým programem, který proběhne v Marianu v Janských Lázních.

- 30. 8.–4. 9. Poutně-poznávací a odpočinkový zájezd do Vysokých Tater s návštěvou poutního místa Litmanová

Oblíbený pobyt s výlety v Tatranské Lomnici s návštěvou mariánského poutního místa Litmanová.

- 7.–10. 9. Manželské setkání seniorů, Janské Lázně

Setkání pro manžele v seniorském věku, jehož cílem je prohloubení manželského soužití a posílení víry. Akce se uskuteční v Marianu v Janských Lázních.

Kontakt:

Diecézní centrum pro seniory
Velké náměstí 32
500 03 Hradec Králové,
tel. 495 063 661, 737 215 328,
734 435 360
E-mail: dcs@bihk.cz
www.dcschk.cz, www.simeon.cz

☛ Kostel sv. Maří Magdalény v Deštném v Orlických horách

☛ Kostel sv. Michaela, archanděla v Králíkách

Varhany v naší diecézi (6)

Kostel sv. Michaela, archanděla v Králíkách a sv. Maří Magdalény v Deštném v Orlických horách

Za díly starých mistrů varhanářů se v dnešní kapitole s vynikajícím znalcem a interpretem profesorem Václavem Uhlířem vydáme do kraje pod Kralickým Sněžníkem. Právě tam se zrodila nejen tradice slavného kralického betlémářství, ale také varhanářství. Přesvědčíme se o tom v kostele svatého Michaela, archanděla (a také v městském muzeu). A potom ještě cestou kopírující česko-polskou hranici dojedeme do Deštného, do kostela svaté Maří Magdalény.

V úvodu nelze nezmínit, že v rodině kralického starosty se roku 1649 narodil pátý královéhradecký biskup Tobiáš Jan Becker. V roce 1695 založil kapli Panny Marie na Lysém vrchu (dnes Hora Matky Boží), později tam nechal vybudovat poutní areál. Hradec Králové má díky jemu biskupskou rezidenci na Velkém náměstí, biskupský kněžský seminář a kanovnícké domy v sousedství katedrály Svatého Ducha.

Naše kroky ovšem vedly do zřejmě nejvýznamnější historické památky Králík,

kteřou je kostel sv. Michaela, archanděla. Jeho historie spadá do roku 1577, kdy byla v místě kostela postavena trojlodní renesanční Loretánská modlitebna s kaplí sv. Anny. Jako kostel kamenný je uváděn po přestavbě v roce 1610. Následně byl stížen několika ničivými požáry, v letech 1676, 1708 a 1767. Po posledním požáru byl do dnešní barokní podoby upraven v letech 1768–1778. Vnitřek kostela je v rokokovém stylu. Hlavní oltářní obraz Archanděl Michael v boji s ďáblem namaloval brněnský jezuita Raab.

☛ Kolik stavitelů varhan se na zdejších kůru již vystřídalo?

První písemně doložený nástroj pocházel z roku 1704 a postavil jej Theodor Agadoni, s jehož jménem jsme se již setkali v souvislosti s nástrojem v Broumově. Tento nástroj ale vydržel pouhé čtyři roky, neboť, jak popisuje kronikář: „*Varhany 2. 10. 1708 při požáru shořely, jako všechno ostatní*“. Další nástroj se 20 rejstříky zde postavil v roce 1718 Jan Bohumír Hällich, jeden ze zakladatelů zdejšího

varhanářského řemesla. Dr. Jiří Sehnal se ve své publikaci zmiňuje o dalším nástroji, který zde postavil Kašpar Welzel starší (rovněž králický varhanář) v roce 1740. Nevím, odkud tuto informaci získal, ale jisté je, že v roce 1767 v kostele opět vše shořelo. Podle zjištění JUDr. Jiřího Fukse pochází stávající nástroj z roku 1799 a postavil jej další králický varhanář František Umlauf. Tento nástroj pak v roce 1859 opravil Ignác Welzel, poslední představitel králické dílny, a s drobnými úpravami se varhany dochovaly dodnes.

☛ Proč se v Králíkách koncentrovalo tolik varhanářů?

Důvodem k existenci více varhanářských dílen na jednom místě byly vhodné podmínky pro provozování tohoto řemesla, zejména dostatek kvalitního dřeva. Podobná varhanářská centra můžeme sledovat například ve Vrchlabí nebo v Kutné Hoře. V Králíkách se varhanářské řemeslo udrželo přes 200 let a zakázek bylo mnohdy tolik, že si varhanáři často vypomáhali, aby takové množství práce vůbec

zvládli. Proto v kronikách často čteme, že varhany stavěl „králický varhanář“ a podobně se tak hovořilo o „králickém betlémáři“.

Zakladatelem zdejší varhanářské tradice byl rod Hälbigů, jehož činnost můžeme sledovat již od roku 1650. Jednalo se o tři generace varhanářů, z jejichž tvorby se dochovala řada unikátních nástrojů, o kterých se určitě ještě zmíníme. Dalším rozvětveným rodem byli Welzelové, kteří v Králíkách působili přes 160 let a často spolupracovali s Františkem Kazterem a později i s Františkem Umlaufem. Paralelně zde v 18. století pracovali i další významní varhanáři. Například Josef Streussel, který se do Králíků přistěhoval ve 2. polovině 18. století z Uher. O něm jsme již hovořili u varhan v Hradci Králové. Streussel obratně využíval zdejší vynikající varhanářskou pověst a získal často velmi lukrativní zakázky (kromě Hradce Králové například v Kutné Hoře, Staré Boleslavi, Litomyšli, Letohradě, Lysé nad Labem, ale i v rodných Uhrách).

Králická varhanářská dílna je považována za jednu z nejvýznamnějších a nejproduktivnějších varhanářských dílen v Čechách a dodnes naše kůry zdobí velké množství jejich nástrojů, což svědčí o dobré kvalitě a trvanlivosti.

77 Dají se vystopovat nějaké charakteristické znaky králických varhanářů?

Po konstrukční a zvukové stránce nástroje nikterak nevybočují z barokních tradic. Větší rozdíly můžeme zaznamenat zejména v rozmístění jednotlivých strojů, kdy se u králické dílny často setkáváme s třídílným uspořádáním varhanních skříní (manuál – pedál – pozitiv v zábradlí kůru). Varhanní skříně jsou řešeny tak, aby nezakrývaly západní okno a často vyplňují rohy kůru. Pro králickou dílnu je také typické zalomení rohů korunních říms a bohaté členění prospektové linie, zvýrazněné figurální výzdobou, případně dřevěnými sloupy.

V dispozici většiny králických nástrojů se pravidelně vyskytují některé charakteristické znaky. Je to hlavně četné zastoupení

víceřadých alikvotních rejstříků, což dodává těmto nástrojům typicky jiskřivou barvu pléna. Na hlavním stroji většinou nalezneme kromě principálové řady a dřevěné flétny dvojici smykavých rejstříků (Viola di Gamba a Salicional), kovovou Quintadenu a diskantovou výchvěvovou Biffaru, kterou zde údajně zavedl Theodor Agadoni. Těch znaků bychom našli daleko víc, ale to by bylo na delší povídání.

77 Čím je nástroj v kostele sv. Michaela, archanděla v Králíkách zajímavý?

Nástroj má celkem 27 rejstříků a jedná se o největší dochovaný nástroj králické dílny v diecézi. Pozoruhodný je zejména rozsah manuálu, který sahá v diskantu až do tónu f3, což nebývalo v té době běžné a u žádného jiného králického nástroje jsem takový rozsah dosud nezaznamenal. František Umlauf se chtěl zřejmě pochlubit něčím reprezentativním, jakousi „vlajkovou lodí“ králické dílny. Pozoruhodný je mimo jiné počet osmistopých rejstříků na hlavním stroji (celkem šest) nebo plejáda sedmi smíšených alikvotních řad, které dodávají plénu nástroje obdivuhodný lesk. Bohužel, od poslední opravy již uplynulo 30 let a na celkovém stavu nástroje je to znát.

Klasicistní budova Městského muzea v Králíkách byla postavena v letech 1795 až 1796. Původně sloužila jako radnice, později se stala sídlem okresního soudu a berního úřadu a možná není bez zajímavosti, že k ní patřilo i vězení. Muzeum bylo v Králíkách založeno v roce 1907, jeho novodobá historie se píše od roku 1998, kdy vznikla také expozice věnovaná místnímu varhanářství.

77 Jak se do zdejšího muzea dostal tento unikátní nástroj?

Iniciátorem byl tehdejší ředitel muzea Ivo Pecháček, který zde zřídil expozici králické dílny a požádal mě, zda by bylo možné sem přenést nějaký nástroj, který by expozici oživil. Pátral jsem po diecézi a našel jsem téměř zapomenutý pozitiv, deponovaný v chrudimském

(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Jacques Mourad–Guillem Amaury (ed.)

Mnich v zajetí islamistů

Poutavé svědectví otce Mourada, který prožil téměř pět měsíců v zajetí islamistů. Pravdivý životní příběh, ve kterém víra vítězí nad násilím, naděje nad nespravedlivostí a milosrdenství a odpuštění nad lidskou krutostí. Brož., 215 s., 259 Kč

Sally Readová

Zářivá temnota noci

Příběh autorky, dříve zapřisáhlé ateistky, je napsán poetickým jazykem, svou vlastní zkušenost setkání s Bohem autorka popisuje velmi výmluvně a přesvědčivě. Proměněna je i její zkušenost manželství a rodičovství během života v zahraničí. Intimně prožívá novou lásku k samotnému Kristu a přijímá víru, kterou předtím odmítala jako bigotní a tíživou. Váz., 168 s., cena 279 Kč

(Knižní tipy

Nakladatelství Doron

Uhřetice 76, 683 33 Nesovice
Tel.: 517 367 656, doron@doron.cz
www.doron.cz

Boží karty

Boží karty sklízí velký úspěch hlavně ve skupinkách křesťanské mládeže, ale lze je použít i při denní tiché chvíli nebo při duchovním doprovázení. Sada otázek pomáhá prohloubit vztah učednictví vůči Ježíši Kristu a upevnit se v hodnotách evangelia. 54 karet, cena: 129 Kč

Konverzační karty POKEC

Konverzační karty POKEC jsou skvělou pomůckou pro navazování a pěstování skutečných vztahů. Kromě karetní hry obsahují sadu otázek „na tělo“, které nám umožní přejít od banálních frází k rozhovoru „o něčem“. 54 karet, cena: 129 Kč

Manželské karty

Manželské karty jsou vynikající pomůckou k prohlubování manželského vztahu. Karty tedy slouží nejen jako nastavené zrcadlo, ale i jako sada podnětů, které pomohou prožívat manželský vztah intenzivněji. 53 karet, cena: 129 Kč

arciděkanském kostele na boční oratoři. Byl ve velmi zuboženém stavu a zcela nefunkční. Varhanář Ivan Červenka nástroj zprovoznil, převezl do Králík, a od té doby je zde tento renesanční unikát zakomponován do celé expozice a zároveň slouží jako hudební nástroj k veřejným produkcím.

Jedná se o jeden z nejstarších dochovaných nástrojů v hradecké diecézi. Pokud bychom brali letopočet 1676, vyrytý na korunní římsě, za rok postavení, byl by to třetí nejstarší nástroj v diecézi. Není však vyloučeno, že tento pozitiv byl postaven o mnoho let dřív.

Už několikrát zde padlo slovo „pozitiv“. Co to v souvislosti s varhanami znamená?

Pozitiv jako hudební nástroj vychází z latinského slova ponere, což znamená položit. Pozitivy se zpravidla někde postavily a většinou už se s nimi nehýbalo. Existovaly ještě přenosné portativy (z lat. portare = nosit), které unesl i jeden člověk. Některé menší pozitivy měly ale na bocích taková kovová oka, kam se vložila dřevěná kláda a čtyři statní muži mohli nástroj v případě potřeby přenášet, například při procesích. Pozitivy často pořizovala literátská bratrstva, která disponovala velkým jměním a pořizovala tyto nástroje k doprovodu zpěvu. To je pravděpodobně i případ chrudimského pozitivu, kde byli literáti velmi aktivní.

V době baroka se pak pozitiv stával součástí velkých varhan a býval často umístěn do zábradlí kůru jako vedlejší manuál. A jelikož varhaník měl většinou pozitiv za zády (seděl čelem k hlavní varhanní skříni), označovala se tato část varhan jako tak zvaný „zadní pozitiv“ (německy Rückpositiv).

V jakém stavu se chrudimský pozitiv dochoval?

Jak již bylo řečeno, nástroj byl mnoho desetiletí deponován na boční oratoři vedle spousty dalších odložených součástí mobiliáře. Navíc byl silně poškozen

necitlivým zásahem, který v roce 1884 provedl chrudimský varhanář Jan Macal. Ten vložil mezi postament a píšťalové pole podstavec s novou trakturou a v duchu ceciliánské reformy odstranil všechny kovové řady. Ponechal pouze tři dřevěné rejstříky – Copulu 8', Copulu 4' a Portunal 4'. Z původního píšťalového materiálu se tak dochovala pouze část těchto píšťal a prospekt. Zachovala se také vzduchová soustava s ručním čerpáním vzduchu pomocí vytahovacího řemene. Kovové píšťaly (kromě prospektových) se musely zhotovit všechny nové.

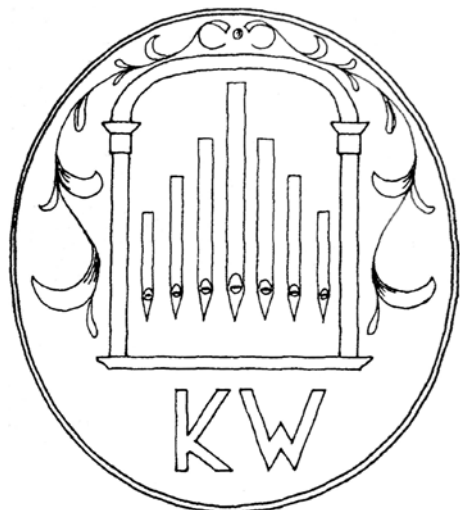
Nástroj má celkem šest rejstříků, kromě již zmíněných dřevěných řad ještě Principal 2', Octavu 1' a vysokou Quintu 2/3'. Nástroj je velmi zvukový a věřím, že při vhodném umístění dokázal naplnit i velký prostor kostela.

Pozitiv je sestaven z jednoduchého postamentu a píšťalové skříně o třech polích, která je završena bohatě profilovanou korunní římsou, zdobenou zuborezem. Zcela ojedinělé jsou původní řezby v manýristickém slohu s místně užitým perlou. Nesmírná historická hodnota je umocněna původními zdobenými cínovými píšťalami v prospektu. Pozitiv byl do zdejšího muzea zapůjčen na dvacet let a právě letos tato doba vyprší.

Dřevem voní kostel sv. Maří Magdalény v Deštném, v srdci Orlických hor, kam jsme podél státní hranice dojeli z Králík. Zdejší kostel pochází z let 1723–1725 a je zajímavé, že jeho autorství bylo původně připisováno okruhu italského architekta Alliprandiho. Ovšem průzkum z konce minulého století přiřkl projekt a zčásti i realizaci deštnského kostela významnému českému architektovi italského původu Janu Blažejí Santinimu-Aichelovi.

Cítíte se tady trochu jako doma, mám pravdu?

Je to tak. Mám k tomuto místu citový vztah a moc rád se sem vracím. Na Deštnou (jak říkáváme) jsem jezdil s rodiči a sestrami již od roku 1962 a trávili jsme

Pečeť varhanáře Kašpara Welzela, 1777

Hrací stůl varhan v kostele sv. Michaela, archanděla a pozitiv varhan v muzeu Králíkách

zde většinou celé prázdniny. A právě ve zdejší kostele jsem si jako malý kluk poprvé sáhnul na varhany. Když na to tak vzpomínám, určitě to hrálo nějakou roli při rozhodování o mé profesní dráze. Každou neděli jsme chodili do zdejšího kostela (tehdy ještě vyzdobeného praporem) na mši a mě velmi zaujal způsob hry místního varhaníka. Dodnes to mám „v uchu“: Mše začínala tradičně zazvoněním, poté varhaník šlápnul na spodní tón v pedálu, rozložil akord, prostrídá tóniku s dominantou, a na stejnou registraci pokračoval v doprovodu písně. Používal jen jednu barvu na celou mši, ale ten zvuk byla tak příjemný, že to vůbec nevadilo.

77 Varhany se dochovaly v takřka původním stavu, to je ohromné štěstí, vy to připsujete chudobě ...

Není to samozřejmě pravidlo, ale zejména v horských oblastech, kde nebylo tolik pracovních příležitostí, bylo i méně peněz na přestavby a pořízování nových nástrojů. Moc se do nástrojů nezasaňovalo. Proto se zejména v této lokalitě dochovala řada historických unikátů. Za všechny můžeme jmenovat například varhany v Rokytnici v Orlických horách, Orlickém Záhoří, Zdobnici, Kačerově, Liberku, Uhřínově, Skuhrově, Bystrém, Dobřanech, Olešnici atd. Moderních nástrojů bychom zde našli velmi málo.

Varhany v Deštném postavil králický varhanář František Katzer v roce 1763. Katzer pracoval nejprve s Kašparem

Welzlem, se kterým například dokončoval dodnes funkční varhany na Loretě v Praze. Osamostatnil se, až když mu bylo 50 let. Přesto se proslavil několika zajímavými pracemi a jeho akční rádius byl na tehdejší dobu obdivuhodný. Postavil několik pozoruhodných opusů nejen v naší diecézi, ale i na Litoměřicku, na Moravě nebo v Polsku. Byla mu dokonce svěřena úprava slavných Starckových varhan v Praze u sv. Jakuba, kde v té době vládla mezi varhanáři jistě velká konkurence.

Nástroj v Deštném má v sobě zvláštní kouzlo. Nejen tím, že je po všech stránkách dochovaný v původním stavu a že na něm nenalezneme jedinou stopu po červotoči. Nástroj je pozoruhodný i po vizuální stránce. Bohatá řezbářská výzdoba i to, jak je citlivě zasazen do zdejšího

dřevěného dvoupatrového kůru, z něj dělá skutečný klenot. Úžasná je i zvuková stránka a není divu, že se sem často sjíždějí současní restaurátoři, aby si poměřili píšťaly a pokusili se alespoň napodobit tento autentický barokní zvukový ideál. Nástroj má „pouhých“ dvanáct rejstříků, ale každý má lahodný zvuk, rejstříky lze různě kombinovat a hra na pléno se varhaníkovi ani posluchačům nikdy neomrzí. Pokud bych měl vybrat nejoblíbenější varhany, na které jsem v životě hrál, tyto by zcela určitě nechyběly.

Příště se s profesorem Václavem Uhlířem vydáme do farního kostela sv. Prokopa ve Vamberku a do děkanského kostela sv. Václava v Dobrušce.

Eva Zálešáková

www.hledamvarhanika.cz

Na uvedených stránkách lze skrze pár kliknutí získat spojení s varhaníkem pro nejrůznější typy akcí, například: koncerty, svatby, pohřby, slavnostní prohlídky, mše, křtiny, mnoho dalších.

V databázi jsou pouze kompetentní umělci, kteří splňují patřičnou úroveň profesionality a umění. Poptávka je naprosto nezávazná a všechno o tom, jak to funguje lze nalézt zde: <https://hledamvarhanika.cz/informace/>. Na stránkách jsou k dispozici též kompletní obchodní podmínky.

Varhaníci se také mohou zaregistrovat se na výše uvedeném webu. Získají tak přístup k dalším zajímavým možnostem nejen ve svém okolí.

S dotazy se obraťte na emailovou adresu: info@hledamvarhanika.cz, nebo skrze kontaktní formulář na <https://hledamvarhanika.cz/kontakt/>

Karmelitánské nakladatelství slouží církvi a je tu k vašim službám

Milé čtenářky, vážení čtenáři Adalbertu, s knihami Karmelitánského nakladatelství (KNA) se setkáváte už 30. rokem. KNA bylo založeno v roce 1991 a do dnešního dne v něm vyšlo více než 2250 titulů. V 90. letech, po zániku katolického nakladatelství Zvon, se KNA stalo lídrem na trhu s křesťanskou produkcí. Vydává totiž nejen své vlastní knihy, ale prodává a distribuuje produkci jiných křesťanských nakladatelů. K šíření kvalitní literatury slouží 11 knihkupectví KNA. Jedno z nich najdete i v Hradci Králové na Velkém náměstí. Srdečně Vás nejen do něj zvů!

KNA v proměnách času

Během doby se proměňovala produkce, ale i vlastníci KNA. Nakladatelství založili karmelitáni a sídlo KNA bylo do roku 2016 v Kostelním Vydří. Po odchodu ředitele Jana Fatky, vynuceném vážnými ekonomickými problémy, a po ztrátě karmelitánské většiny vlastnilo KNA po přechodnou dobu více vlastníků (mj. obě konference vyšších řeholních představených, některé diecéze, řády a soukromé osoby). Významný podíl držela i Česká biskupská konference. Komplikovaná situace KNA se definitivně vyřešila až

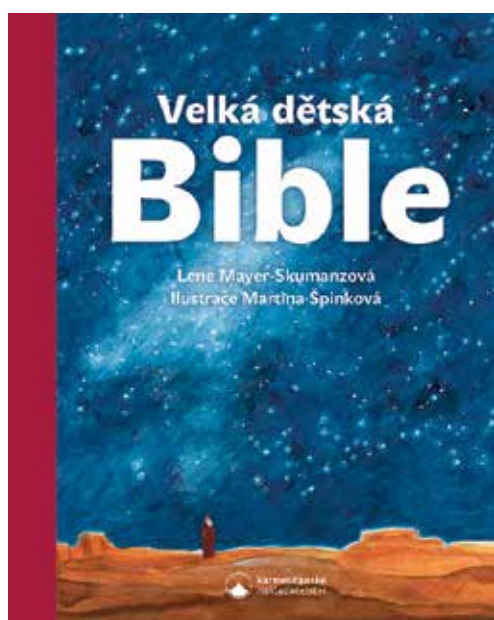
1. března 2019, kdy se jediným vlastníkem stala ČBK a jednatelem společnosti její generální sekretář, otec Stanislav Příbyl.

Knihy s poselstvím dostupné po celé ČR

Pro katolickou církev v naší zemi je to dobře. KNA je v současné době v úplně stejných rukou jako Katolický týdeník. KNA je církevní nakladatelství: sloužíme církvi a jejím duchovním, pastoračním a kulturním potřebám v celé šíři. Mimochodem P. Jaroslav Brož, teologický poradce KNA, který ručí za kvalitu naší produkce, pochází z této požehnané královéhradecké diecéze... Knihkupectví KNA rozeseťá po diecézních a krajských městech jsou uzlovými body života církve a místem pre-evangelizace. Dobré knížky v nich najdou věřící i každý, kdo hledá hlubší duchovní ponor a tradiční křesťanské hodnoty, jež je možné žít v dnešním světě. Jediné na KNA je nejen kvalita, ale i šíře produkce. Vydáváme knihy pro rodiny s dětmi, pro duchovní a lidi z pastore, maminky, které si chtějí u knížky odpočinout, pro ty, kdo se účastní duchovních cvičení, učitele náboženství a katechety. Pro introverty i extroverty, mladé i staré, muže i ženy.

Naši autoři a knížky, které katolíci potřebují

Když jsem jako šéfredaktor nastupoval v létě 2018 do rozjetého vlaku po svých předchůdcích (Jaroslav Schrötter, Kateřina Lachmanová), vytyčil jsem si několik cílů, které by snad bylo možné s Boží pomocí dosáhnout. Především nabízet čtenářům více knížek našich autorů (tak např. spatřil světlo světa **Zázrak v Neratově**, rozhovor s neratovským farárem Josefem Suchárem). Chceme nabízet více kvalitních publikací pro děti a rodiny. Delší dobu je mezi lidmi cítit hlad po tom, co lze označit za „základní věci“. Existuje jistě specifická skupina katolíků, kteří s knihou v ruce řeší subtilní problémy duchovního života. Většina katolíků ale žije život (včetně jeho duchovního rozměru) uprostřed světa a lidí, jimž křesťanství buď nic neříká, anebo říká málo. Mnohdy to od těchto lidí není zlá vůle: katolicismus prostě neznají zevnitř nebo je nikdo slušně a zajímavě neoslovil. Pro nás to znamená dvojí výzvu. Jednak obhájit před druhými i před sebou své křesťanství, jednak posilovat svůj vztah ke Kristu, abychom sami duchovně nevyhořeli.

Neodolatelné knihy na léto 2020

Dovolte mi tedy několik těchto základních věcí představit. Papež František ještě před propuknutím pandemie nemoci Covid-19 vyhlásil rok 2020 Rokem Bible. KNA vydala krásnou **Velkou dětskou Bibli**, určenou pro čtení v celé rodině. Kniha s více než 100 podmanivými ilustracemi Martiny Špinkové je určena větším dětem i dospělým, kteří v Písmu svatém nechtějí zabloudit. Vřele ji doporučuje P. Petr Chalupa, ředitel Českého katolického biblického díla. Nadále vydáváme skvělé knihy z řady YOUCAT. O prázdninách vyjde novinka **YOUCAT – Kurz víry** a pro velký úspěch i dotisk **YOUCAT pro děti**. V červnu se na pultech objeví **Modlitební knížka** s podtitulem Základní a tradiční katolické modlitby. Praktická modlitební knížka pomůže jak těm, kdo se modlí a hledají novou inspiraci, tak i těm, kteří se modlit přestali a ostýchají se znovu začít. Zejména pro čtenářky vydáme novou knížku fejetonů Hany Pinknerové **Vůně prázdného pokoje**. Začátkem srpna spatří světlo světa kniha Stanislava Příbyla **Mariánský sloup v souvislostech víry a ducha**, která poskytne spolehlivý pohled na dějiny i přítomnost mariánského pomníku budovaného v těchto týdnech na Staroměstském náměstí.

Máte se prostě na co těšit! A my? Více než jindy si v době pandemie nemoci Covid-19 uvědomujeme, že základem společnosti jsou nepsané, duchovní hodnoty. Základním tmelem společnosti a ekonomiky je důvěra. Bez důvěry v budoucnost se totiž oně deky, která na nás náhle padla z Číny, nezbavíme. Obracím se na vás s důvěrou a velkou prosbou, abyste si vzpomněli na naše knížky právě v této obtížné době. Jsme tu k vašim službám.

Pavel Mareš, vedoucí redaktor KNA; mares@kna.cz)

Další knižní tipy z Karmelitánského nakladatelství na str. 17.

web: www.kna.cz, e-shop: www.ikarmel.cz
knihkupectví KNA U katedrály: Velké náměstí 36,
500 01 Hradec Králové, e-mail: hradec@kna.cz, tel. 495 063 173

Unikátní výstava v Kutné Hoře

Chrám sv. Barbory v Kutné Hoře představí veřejnosti unikátní výstavu nazvanou **Pod ochranu tvou**, věnovanou ochráncům naší vlasti. Kutnohořané mají do chrámu vstup zdarma.

Gotický duchovní prostor, který v posledních dvou měsících odpočíval, opět bude podkryvat od 25. 5. krásu architektury, barev a světla. Během letní sezóny, od 15. 6. do 30. 9., mohou návštěvníci uvnitř chrámu zhlédnout mimo jiné originál svato-barborské Madony, kopie Staroboleslavského palladia a část křídla původního gotického oltáře s vyobrazením sv. Barbory. Vzácné exponáty, které se po většinu roku skrývají v chrámovém depozitáři, budou umístěny v ochozových kaplích chrámu.

Tématem výstavy je ochrana nejen českých zemí nebeskými patrony, ale i konkrétními ochránci Kutné Hory, ke kterým se po staletí utíkají obyvatelé naší země. „*Tyto poklady jsme se rozhodli odkrýt právě pro současné složité dny, abychom oživilí vědomí, že i v těžkých obdobích máme kolem sebe přímlynce, které můžeme poprosit o pomoc v době nouze. Například s originálem gotické Madony, která je s chrámem spojená od samotného položení základního kamene, a budou spolu s ní k vidění i její vzácné šatičky, které ji zdobily v období baroka,*“ sdělila k výjimečné expozici Julie Němcová, provozní a ekonomický správce farnosti.

Pro Římskokatolickou farnost – arciděkanství Kutná Hora, která spravuje řadu významných kulturních památek v Kutné Hoře a okolí, je důležité znovu otevřít a uvítat zpět návštěvníky co nejdříve, mimo jiné také kvůli financování probíhajících oprav kutnohorských kostelů. „*Vstupné do chrámu tvoří převážnou část příjmů farnosti, z nichž se opravy financují. Největší rozsah prací probíhá právě letos, jde zejména o opravu kostela sv. Jakuba, kostela Matky Boží Na Náměti, voršílského kláštera a dalších. Jen doufáme, že se cestovní ruch opět nastartuje, abychom nemuseli opravy památek přerušit nebo zastavit pro nedostatek financí,*“ uvedla Julie Němcová.

Návštěvu je možné naplánovat třeba při virtuální prohlídce na webu www.khfarnost.cz. Také vstupenky lze zakoupit online na adrese vstupenky.khfarnost.cz. Výstava pamatuje i na dětské návštěvníky, pro ty budou připravené zajímavé úkoly.

Kutnohorský klenot bude opět přístupný každý den od 9 do 18 hodin.

Pavel J. Sršeň)

Virtuální výstava v Národní knihovně

Akce K: Zkáza klášterních knihoven

Unikátní virtuální výstavou Akce K: Zkáza klášterních knihoven připomíná Národní knihovna ČR 70. výročí Akce K a Akce Ř – komunistických útoků na mužské a ženské kláštery, při kterých bylo také zničeno či poškozeno velké množství knih z bohatých klášterních knihoven.

Výstava je rozdělena do čtyř kapitol. První tři kapitoly obsahují kromě dobových fotografií i animovaný film. Průvodcem výstavy je virtuální mnich, zosobňující celé téma výstavy. Při této příležitosti jsme se na komunistický příběh kláštera zeptali skutečného řeholníka – převora premonstrátského kláštera v Želivě **P. Tadeáše Spišáka**.

” Minulý týden byl želivský klášter v noci ozářen červenou barvou na připomínku persekuce řeholníků. Jak vnímá vaše mladá generace, která Akci K nezažila, její hrůznost?

Když žijete přímo v želivském klášteře, nemůže se vás tato akce nedotknout. Na prohlídkách mluvíme pokaždé o této události. Zapsalo se to velmi hluboce do našich dějin. Náš generální opat Jos Wouters říká, že některé události charakter kláštera poznačí, jako nové navštívení Pána Ježíše. V roce 1950 nás Kristus navštívil skrze své utrpení. Na Akci K vzpomínáme také pokaždé, když se řekne jméno Josef Toufar, protože po jeho zatčení byl uvězněn také náš opat Bohumil Vít Tajovský.

” Želivští řeholníci byli tehdy v noci odvezeni a zase zpět přivezeni?

Naši bratři byli společně s jinými řeholníky odvezeni do internace v Broumově. V Broumově byli určitou dobu internováni želivští premonstráti, v čele s emeritním opatem Bedřichem Vavrouškem, a tehdejším převorem našeho kláštera. Opat Bedřich pak zemřel na Moravci, který se na chvíli za komunismu stal

(Monstrance z plechovok od okurek, kterou si v želivské internaci vyrobili perzekuovaní řeholníci; foto archiv želivského kláštera

soustředovacím táborem. Nikdo z nich se do Želiva nevrátil, protože když se v Želivě skončila internace 464 kněží, klášter se proměnil v psychiatrickou léčebnu, která zde byla až do roku 1991.

” Dá se nějak srovnat persekuce řeholníků a řeholnic?

Myslím, že každé srovnání je subjektivní. Jen Nebeský Otec umí vše skutečně posoudit. Před ním se neschová žádné utrpení ani toho pro nás nejméně známého trpitele. Co vím z vyprávění nebo zaznamenaného svědectví, někdy se na sestřích používaly ještě větší manipulační

nástroje a praktiky než na kněžích. Vezměme v úvahu, že se jedná o něžnější pohlaví, o sestry, jejichž povoláním je být duchovními matkami. S kterou matkou by někdo zacházel tak, jak s některými sestrami v době internace...?!

” Lze po tom všem říci, že i z takové tragédie se dá něco „vytěžit“?

Bez perspektivy vzkříšení, která se zjevuje na osobě Ježíše Krista, by asi žádný kněz nestál tolikrát nad rakví zemřelého. A asi bychom neustáli ani takovou nepravost, jaká se stala internovaným kněžím. Troufnu si říct, že po tolika letech svobody, kterou zažíváme, a klidu válečných zbraní je naše mladší generace trochu zhýčkaná. A proto obdivuji všechny kněze, kteří bez jakékoliv záště, zatrpklosti a zahořklosti, často s úsměvem na tváři ve stáří unesli všechny nepravosti, falešná obvinění, předsudky, manipulaci a demagogii a všechno zlé, čeho se jim dostalo. Chci mít tuto jejich víru. Když potkám jakéhokoliv starého člověka, který má nadhled a srší humorem, okamžitě ho žádám o požehnání, abych i já ve stáří měl tento dar.

Pavel J. Sršeň)

Na počítači si lze výstavu prohlédnout:

<https://exhibition.indihu.cz/view/akce-k/>

Pro mobilní zařízení se lze připojit:
<https://exhibition.indihu.cz/view/akce-k-mobilni/start>

Lesníci pracují pandemií navzdory

Pandemie koronaviru ovlivnila i činnost Diecézních lesů Hradec Králové. Práce v lese se však nezastavily. Lesníci i lesní dělníci, vybavení rouškami, nadále pracují.

Firma pracovníky instruuje, aby omezili kontakty na nezbytné minimum a zachovávali nařízená pravidla. „Pandemie nám naši práci výrazně zkomplikovala. Na velkých pilách je například menší zájem o kvalitní kulatinu, přestože její cena klesla,“ uvádí ředitel Diecézních lesů Pavel Starý.

Stav Diecézních lesů je různý i z hlediska kůrovce. „Někde je na menších majetcích smrk vytěžen. A naopak v některých částech spravovaných lesů je situace zatím

relativně stabilizovaná. Všude, kde jsou živé smrkové porosty, se i v našich lesích vyskytuje kůrvec, situace je více než kritická. Už v těchto dnech nacházíme stromy čerstvě napadené tímto škůdcem,“ konstatuje ředitel. A připojuje, že dřevo z těžeb se prodávat daří, byť za cenu nesmírného nasazení a nutnosti i pružně měnit výrobu. Průměrná cena dřeva byla v loňském roce a letošním prvním čtvrtletí oproti roku 2017 zhruba poloviční.

Problémem ovšem jsou rostoucí zásoby dříví. „I po odeznění kůrovce kalamity nepochybně budou pokračovat nahodilé těžby. Především z důvodu narušení stability lesních porostů. Vytěžené plochy bude pak potřeba zalesnit. Prostředky na

zalesňování a ochranu nově vznikajících porostů bychom potřebovali získávat už nyní,“ sděluje Pavel Starý.

Významným zdrojem peněz je nyní dotace na zmírnění dopadů kůrovce kalamity a z ní vytvářená pěstební rezerva. „Lesníci nesmějí ztratit ani v těch nejhorších chvílích naději, že jejich práce má smysl. Po smrti přichází zmrtvýchvstání. Snad to není příliš patetické, ale právě poselství Velikonoc pro nás může být povzbuzením. Jenom si, stejně jako Ježíšovi učedníci, budeme muset zvyknout, že vše může být jinak, než jsou naše představy,“ míní ředitel Starý.

Pavel J. Sršeň)

Pro PMD byl rok 2019 bohatý na události

Milí přátelé misii, rok uběhl jako voda a před Vámi leží nová výroční zpráva mapující činnost Papežských misijních děl v České republice. Byl to rok na události mimořádně bohatý a je co rekapitulovat. Ústředním bodem byl bezesporu Mimořádný misijní měsíc říjen. Předcházela mu roční příprava, během které mohly farnosti a jednotlivá společenství využít připravených témat z naší informační brožurky. Vycházela z obecných témat církevního roku, aktivit Papežských misijních děl včetně Papežského misijního díla dětí a struktury navržené Svatým otcem pro přípravu Mimořádného misijního měsíce 2019. Zároveň se nejednalo o závazná doporučení, takže záleželo jen na chuti a umu každého, jak s podklady naloží. Příkladů se k nám dostalo více než dost. S řadou z nich jste se mohli seznámit na našem facebookovém profilu, který přináší aktuality ze života misii. Pevně věřím, že misijní zápal, který akce podpořila, jen tak neuhasne a bude nás provázet i letos.

V květnu jsme podnikli s filmovým dokumentaristou Martinem J. Rýznarem a redaktorem Radio Proglas Filipem

Breindlem misijní cestu do středoafrikanického Malawi. Původně jsme se během týdenního pobytu měli seznámit s několika dlouhodobými projekty, které podporují i čeští dárci. Jednalo se například o práci s handicapovanými dětmi, o novou školní budovu nebo vybavení pediatrického oddělení nemocnice. Shodou okolností jsme však do země přijeli dva měsíce po katastrofálních záplavách, kdy o své domovy přišlo na čtvrt miliónu lidí. Již předtím Papežská misijní díla v ČR na výzvu biskupské konference Malawi uspořádala mimořádnou sbírku a v jejím rámci poskytla přes půl milionu korun na nejnútnejší pomoc lidem bez přístřeší. Mohli jsme se tak přímo seznámit se situací a ocenit rychlou a účinnou distribuci pomoci v režii místní církve.

Byla by škoda opomenout řadu již pravidelných akcí. Ať už se jedná o Horské klubání ve Špindlerově Mlýně, Misijní den v Proseči nebo říjnový Misijní kongres dětí PMD.

Kongresy se pořádají jednou za tři roky a tentokrát se jeho hostitelem stala olomoucká arcidiecéze. Do Kroměříže dorazilo přes tři sta dětí a určitě všechny zaujal pestrý a pečlivě připravený program včetně „Velké misionářské hry“. Své bohaté plody přinesl Ples pro tebe v Ústí nad Orlicí nebo Misijní jarmark v České u Brna.

Na závěr bych Vám všem poděkoval za neustálou podporu misii. Je jedno, jakým způsobem se tak děje. Zda přispíváte finančně, jste účastníky aktivit, které pořádáme, sami vedete například Misijní klubko ve farnosti, nebo se za nás a celé dílo modlíte. Každá cesta má svoji cenu a pomáhá hlavnímu cíli Papežských misijních děl, kterým je šíření Kristova evangelia do celého světa. K tomu Vám vyprošuji požehnání

ICLic. Mgr. Leoš Halbrštát)
národní ředitel PMD

Papežská misijní díla

Na Kropáčce 30/1, 500 03 Hradec Králové
pmd@missio.cz, www.missio.cz, FB: PapezskaMisijniDila

EVROPSKÁ UNIE
Evropský fond pro regionální rozvoj
Integrovaný regionální operační program

MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR

Stavební úpravy a nástavba budovy Oblastní charity Polička čp. 10 na ul. Vrchlického v Poličce.

Tento projekt je spolufinancován Evropskou unií - Evropskými strukturálními a investičními fondy v rámci Integrovaného regionálního operačního programu, prioritní osa 06.2 - Zkvalitnění veřejných služeb a podmínek života pro obyvatele regionů - Rozvoj sociálních služeb II.

OBLASTNÍ CHARITA POLIČKA

PROJEKT

Oblastní charita Polička IV

Dům pro Charitu

CHARITNÍ DŮM

VÁŽENÍ PŘÁTELE

V našem nejstarším charitním domě 6. ledna 2020 jsme zahájili rekonstrukci s půdňí vestavbou denního stacionáře pro lidi s mentálním postižením. Projekt umožnila významná částka získaná z fondů EU. Nutný spolupodíl, který bude činit 5% z uzeatelných nákladů, však musíme zaplatit z vlastních prostředků. Ty spoříme z tříkrálových sbírek, výnosu obchodu Fimfárům a z darů dobrodinců a příznivců naší poličské Charity.

Chcete nám pomoci také Vy s realizací tohoto velkého záměru?

MŮŽETE PŘISPĚT LIBOVOLNOU ČÁSTKOU NA SBÍRKOVÝ ÚČET:

4409185379/0800

100 % VAŠEHO DARU POUŽIJEME NA SBÍRKOVÝ ÚČEL: „PROJEKT CHARITNÍ DŮM“.
Veřejná sbírka osvědčena 15. 11. 2016 Krajským úřadem Pardubického kraje č. j.: KrÚ KrÚ 79395/2016

Oblastní charita Polička, Vrchlického 16, 572 01 Polička

IČ: 49325515; kontakt: 461 725 552; e-mail: reditel@pol.hk.caritas.cz; www.policka.charita.cz

Nouzový stav a život v azylovém domě

Zvonek na dveřích Domova pro maminky s dětmi na hradeckém Pouchově se za dobu své služby rozezvučel již nesčetněkrát. Pomoc zde nachází maminky s dětmi, které nemají kam jít a ztratily střechu nad hlavou. Azylový dům jim poskytuje bezpečný domov a profesionální i lidskou podporu. Přes tři tisíce klientů v průběhu víc jak osmnácti let jeho existence připravilo pracovníkům Domova nejednu zkoušku. Avšak nastavená bezpečnostní opatření a osobní zodpovědnost všech jsou garancí, že i tu „koronavirovou“ dobře zvládnou. A zatím se to daří.

Začátky nebyly jednoduché. Díky, týme!

Podobně jako všude jinde jsme začali vlastními silami šít roušky. Velké, ale i malé pro děti. Kapacita zařízení byla téměř naplněná a my museli zajistit ochranné prostředky pro všechny. Oslovovali jsme přátele, partnery, veřejnost, aby nám pomohli. Podařilo se nám zajistit desinfekci na ruce i na údržbu společných prostor. V rámci opatření jsme od 13. března zakázali návštěvy, omezili pohyb klientů uvnitř budovy i venku na hřišti azylového domu. Maminky vycházely ven pouze na nákupy, k lékaři, či na úřady. Všichni jsme byli plni obav, co a jak bude dál, přesto jsme prvotní psychický nápor zvládli.

Tým pracovníků táhne za jeden provaz. Jsme zvyklí na nestandardní situace. Umíme si poradit, vzájemně se povzbudit, rychle reagovat, najít řešení a postavit se čelem k problému. Všem kolegům patří velký dík a uznání za obrovské

Pracovníci hradeckého Domova pro maminky s dětmi s nasazením zajišťují chod azylového domu i v době koronakrizy. Foto: archiv Oblastní charity Hradec Králové

nasazení a statečnost v této nelehké době. Velmi si cením jejich lidské i profesionální zralosti.

Maminky se drží

Maminky k nám do azylového domu přichází s dětmi a pár osobními věcmi v taškách. Zoufalé. Prožily hodně zlého, hodně trpěly, ale zároveň se snažily hledat řešení. Náš Domov je jen zastávkou na jejich životní cestě za běžným životem pod vlastní střechou. „Koronavirová“ krize je další překážkou, kterou prostě musí zvládnout. Nehroutí se. Velmi rychle pochopily, co v současné době tzv. musí. Být disciplinované a zodpovědné. I běžný

provoz u nás je pro maminky „jiný“. Ten současný je velmi striktní a pro klientky není jednoduché jej akceptovat. S rouškami a desinfekcí a všemi opatřeními u nás přesto panuje velká vzájemná solidarita, což je moc hezké sledovat.

I když čas obrousil počáteční nejistotu, stále připomínáme rizika a upozorňujeme na nebezpečí nákazy, které by naše zařízení dostalo do tzv. tvrdé karantény. Pro tento scénář máme jako rezervu vyčleněné dva pokoje. V našem zařízení bydlí v současné době dvacet maminek a čtyři desítky dětí. Některé z nich jsou školou povinné. I pro ně je situace obtížnější.

Pokračování na straně 32 >>>

››› Pokračování ze strany 31

Střídají se při práci na počítačích a s učivem jim pomáhá náš pedagog.

Dny příští

Pevně věřím, že se situace zklidní a začne být přehlednější. Máme naplánované moc hezké akce pro děti i maminky, a tak si je snad v rámci možností užijeme. Stále však je třeba být obezřetní a nepodcenit nic. Doufám, že budeme všichni zdraví a že v následujících dnech a týdnech bude prostor i pro odpočinek a načerpání sil.

Rozhovor poskytla Zdeňka Koutníková, vedoucí Domova a pro matky s dětmi při Oblastní charitě Hradec Králové)

(Maminky s dětmi v tísní, které našly útočiště v azylovém domě, se také drží a dodržují mimořádná opatření. Foto: archiv Oblastní charity Hradec Králové

Důležitější, než kdy předtím, je dodat pacientům optimismus

I v Ústí nad Orlicí a České Třebové sestřičky Domácí zdravotní péče dokázaly rychle zareagovat na novou situaci a pružně se přizpůsobit nutným opatřením na ochranu před koronavirem. I ony se potýkají s překážkami, jako je nedostatek zdravotnického personálu, nebo se skutečným ohrožením, které z podstaty jejich práce vyplývá. Ale zodpovědnost za pacienty je větší než jejich obavy, a tak s nezměněným nasazením vyráží do terénu. Pro některé pacienty jsou teď jediným spojením se světem a tolik potřebnou útěchou.

„Zpočátku to bylo náročné, než jsme se v nové situaci usadily, a než jsme měly dostatek všech ochranných prostředků,“ uvádí Andrea Krejčířová, zástupkyně vedoucí v Ústí n. O. a České Třebové. „Sestry se rozdělily do dvou týmů, sehnali jsme výpomoc na přechodnou dobu - dvě kolegyně z našeho střediska v Letohradu a děvčata ze zdravotní školy. Po práci a administrativě každý den desinfikujeme auta a vše potřebné.“

Stav uzavřených ordinací praktických lékařů přinesl charitním sestřím více práce, a některým pacientům starosti. „Jsme teď pro lidi oporou víc, než předtím. Zaučili jsme pacienty, jak se chránit, používat roušky. Řada je vystresovaná zprávami z médií. Mají omezené sociální kontakty, sledují hodně televizi, a jsou z ní vystrašení. Jsme pro ně teď nejbližším kontaktem se světem, a tak se snažíme odlehčit situaci, vysvětlovat, uklidnit. Jsou rádi, že tam chodíme, že si s nimi popovídáme. Snažíme se je rozveselit a dodat optimismus, je to teď důležitější, než kdy předtím.“

(„Jsme teď pro lidi oporou víc, než předtím. Snažíme se je rozveselit a dodat optimismus...“ říká zdravotní sestra Andrea Krejčířová z orlickoústecké Charity, která pravidelně dojíždí ke svým klientům i v době koronavirové krize. Foto: archiv Oblastní charity Ústí nad Orlicí

I když na širší hodnocení toho, co nám současná situace přinesla, je brzo, každý z nás ji nějak prožívá, a už teď nějaké dopady vidí. Jaké konkrétní dopady vidí Andrea? „Uvědomili jsme si, co jsme ztratili. Až poleví omezující opatření, budeme si asi víc vážit obyčejného života a všech „normálních“ věcí jako návštěva kamarádů nebo kina. V práci jsme mohli poznat kolegyně z okolních středisek, skamarádit se. A jako rodina nás ten společný čas posílil, protože jsme víc spolu.“

Na závěr Andrea Krejčířová vyzdvihuje práci svých sestřiček: „To, jak tady fungujeme, je díky každé z nich. Každá pomáhá s velkým nasazením a nad rámec svých povinností. Moc za to svým kolegyním děkuji a velmi si vážím jejich práce.“

Iva Marková)

Domov sv. Josefa v Žirči hledá brigádníky

Hledáme brigádníky na letní brigádu i celoroční příležitostnou výpomoc (úklid, prádelna, přímá péče o klienta, pomoc v kuchyni atd.). Věk min. 18 let, odborné vzdělání není podmínkou. Bližší informace na www.domovsvatehojosefa.cz.

Kontakt: Ing. Dagmar Flosová, e-mail: flosova@dsj-zirec.cz, tel.: 491 610 605.

(AKTUALITY**Pomáhá celé Česko...**

Červený Kostelec: Od března čelíme koronavirové krizi, která nemá obdoby. O to větší radost máme z toho, že i v těchto těžkých časech se dokážeme všichni spojit a pomoci si navzájem. Celé Česko šilo roušky pro zdravotnická zařízení a potřebné. Jen do výzvy Oblastní charity Červený Kostelec „Milion roušek do Velikonoc“ se zapojilo přes 300 dobrovolníků, kteří vyrobili více než 37 tisíc roušek do služeb a potřebným lidem.

Všichni zúčastnění projevili úctyhodné nasazení, které předčilo veškerá naše očekávání. Velké pomoci se nám dostávalo rovněž od obcí, firem i organizací. Přijímali jsme materiál, předávali ho dobrovolníkům k ušití a hotové ústenky jsme pak, mnohdy díky spolupráci s Českou poštou a jejich nabídkou rozesílat roušky zdarma, posílali k potřebným institucím a jednotlivcům. Hlásili se nám noví a noví dobrovolníci a podařilo se navázat i na činnost skupiny „Hradec šije roušky“, pro jejichž pokračující aktivity nám nabídla své prostory Diecézní charita Hradec Králové. Velké množství roušek jsme takto poslali například také do Tábora Asociaci poskytovatelů sociální péče, do postižených Domažlic. Část ústenek byla předána i konventu milosrdných bratří v Brně, kteří je poskytli do zasažených oblastí ve Španělsku a v Itálii.

Do šití roušek pro zdravotníky a potřebné se zapojili i v Domově sv. Josefa v Žirči. Foto: Oblastní charita Červený Kostelec

Semknutí národa a projevení vzájemné pomoci oceňujeme tím spíše, protože v charitním díle jsou dobrovolníci jeho neoddělitelnou součástí. Chtěli bychom proto poděkovat nejen všem, se kterými jsme se mohli setkat, ale i všem těm, kteří se v posledních týdnech jakkoliv zapojili do pomoci druhým. Jedna ušitá rouška je jen malý kousek látky, ale s dobrým záměrem je její hodnota nevyčísitelná. Více také na www.ochck.cz.

Jan Kordina)

Díky štědrosti lidí má ledečská dílna nové auto

Humpolec, Ledec nad Sázavou: V úterý 28. dubna převzala Jana Koubková, vedoucí Sociálně terapeutické dílny z Ledce nad Sázavou, klíčky od nového vozu, který bude svázet hendikepované klienty z Ledčska a Humpolecka. Jeho nákup umožnily finanční příspěvky vykoledované v regionu Oblastní charity Havlíčkův Brod v rámci loňské Tříkrálové sbírky.

„Nové auto pro nás znamená zkvalitnění svozové služby a zvýšení dostupnosti našich služeb širšímu okruhu uživatelů,“ vysvětluje Jana Koubková a děkuje všem, kdo se na Tříkrálové sbírce podíleli nebo přispěli a umožnili dílně vozidlo pořídit. Nový vůz nahradí ten původní, který utrpěl velké škody při havárii v roce 2018. Pro mnohé klienty znamená svozové auto jedinou možnost, jak se na místo dopravit a využívat službu, která jim pomáhá udržovat a rozvíjet jejich dovednosti a schopnosti včetně pracovních návyků.

V ledečské dílně se už těší na klienty. Služba má zázemí v rodinném domě se zahradou. Klienti, kteří nejsou pro svůj hendikep umístitelní na otevřeném ani chráněném trhu práce, tady pracují hned v několika dílnách. V gastronomické a obslužné dílně se učí vařit nebo mýt nádobí. V šicí a textilní dílně háčkují, šijí a pracují s žehličkou. O květiny, bylinky, ovoce a zeleninu pečují v zahradnické dílně. Originální předměty vznikají v tvořivé a keramické dílně. Výrobky se pak prodávají na výstavách nebo trzích, kde si je můžete zakoupit a podpořit jejich

činnost. Děkujeme Vám! Více také na www.hb.charita.cz.

Sociální služba Sociálně terapeutická dílna Ledec nad Sázavou je financována z projektu Podpora vybraných sociálních služeb na území Kraje Vysočina, individuální projekt VI. Předmětem projektu je podpora sociálního začleňování sociálně vyloučených osob a osob ohrožených sociálním vyloučením. Na tento projekt je poskytována finanční podpora EU, státního rozpočtu a Kraje Vysočina.

Lubica Pleskačová)

Young Caritas připravuje projektové dny pro děti s dobrovolnými hasiči z Předměřic

Hradec Králové: Požární ochrana a seznámení s hasičskou technikou je hlavním tématem projektových dnů pro děti, které pořádá Dobrovolnické centrum Diecézní charity Hradec Králové ve spolupráci s předměřickými dobrovolnými hasiči a jejich starostou Janem Medašem. Hasičské dny probíhají v rámci vzdělávacího projektu Young Caritas po ukončení nouzového stavu.

Jelikož stěžejními pilíři ve vzdělávání projektu Young Caritas je společenská odpovědnost a prevence obecně, připravili jsme na jaro a léto 2020 projektové dny pro děti na téma požární ochrana a seznámení s hasičskou technikou. Součástí programu jsou i venkovní aktivity v podobě soutěží. Největším lákadlem pro děti je také unikátní funkční hasičská bugina, kterou si členové Sboru dobrovolných hasičů Předměřice nad Labem sami postavili. Děti se mohou v bugině jak projet, řídit ji, tak i využít vodní mechanismus pro hašení požáru.

Projekt Young Caritas je spolufinancován Evropskou unií. Registrační číslo projektu: CZ.02.3.68/0.0/0.0/18_071/0013327

Bližší informace: ondrej.medas@hk.charitas.cz, tel. 737 419 253.

Koncert pro zdraví věnovaný lidem v první linii

Hradec Králové: Integrační centrum pro cizince Diecézní charity Hradec Králové uspořádalo v pátek 1. května online Koncert pro zdraví ukrajinského klavírního virtuosa Vladimíra Župana. Koncert byl věnovaný všem lidem v první linii v boji za záchranu našeho zdraví a také všem charitním pracovníkům i dobrovolníkům, kteří s nasazením pomáhají v době koronakrize. V podání prof. Vladimíra Župana na koncertu zazněly slavné skladby jako All By Myself, Je suis malade, My Way, ústřední melodie z filmu Angelika, Světla ramp a další. Koncert si můžete přehrát YouTube kanále Integrovaného centra. Více také na webu www.cizincihradec.cz.

Projekt Integrovaného centra pro cizince AMIF/20/01 je financován Evropskou unií v rámci národního programu Azylového, migračního a integračního fondu a rozpočtu Ministerstva vnitra ČR.

Jana Karasová)

Bylinková zahrada v Žirči otevřena pro veřejnost

Žireč: V úterý 5. května se opět otevřely brány bylinkové zahrady v areálu Domova sv. Josefa v Žirči u Dvora Králové nad Labem. Komu ještě chybí nějaké bylinky nejen na vaření nebo se chce jen pokochat a přivonět k nejrozličnějším vůním a aroma, necht vstoupit. Čekají na vás sadby bylinek od meduňky, máty, mateřídoušky, šalvěje, až po saturejku, libeček či sadby zeleniny. Otevírací dobu naleznete na stránkách www.domovsvatehojosefa.cz a www.arealzirec.cz.

Dagmar Turková)

▫ Distribuce potravinové pomoci dětem podporovaným v projektu Adopce na dálku a jejich rodinám v Indii. Foto: Adopce na dálku Diecézní charity HK

Charita pomůže hladovějícím indickým rodinám v době koronakrize

Ve druhé nejlidnatější zemi světa, kde Diecézní charita Hradec Králové dvacet let pomáhá chudým dětem a jejich rodinám, bylo už potvrzeno na 60 tisíc případů nákazy novým typem koronaviru. Celonárodní karanténa byla v Indii již dvakrát prodloužena a mnohé rodiny jsou ohroženy hladem. Diecézní charita se proto obrací na dárcy i veřejnost s prosbou o pomoc dětem podporovaným v projektu Adopce na dálku a jejich rodinám. Příspěvky je možné zasílat na sbírkové konto 1387434288/2700. Děkujeme Vám!

Na plošnou karanténu nejvíc doplácí nejchudší rodiny, které přišly v důsledku zastavení ekonomiky o svoji obživu. Vláda sice zavedla přidělový systém potravin a hygienických potřeb, ale bohužel se nedostane ke všem potřebným. Naši partneři v oblastech Bangalore a Belgaum se proto zapojili do distribuce potravinové pomoci a rozváží zásoby základních potravin (konkrétně rýži, luštěniny, olej, cukr a sůl) přímo rodinám zapojeným do projektu Adopce na dálku. Finanční prostředky na tento účel zatím získávají narychlo od místních dárců. Cena potravinového balíčku pro jednu rodinu se pohybuje od 160 do 670 Kč. Jakákoliv pomoc od českých dárců je proto vítána.

„Uděláme vše pro to, abychom mohli být indickým rodinám v nouzi oporou i v následujících letech alespoň v takovém rozsahu jako doposud. Uvědomujeme si, že to bude mimořádně obtížné, protože řada našich dosavadních dárců bude muset řešit vlastní existenční problémy,“ říká ředitelka Diecézní charity Hradec Králové Anna Maclová. Reálně hrozí, že na zahraniční humanitární a rozvojovou pomoc bude letos méně finančních prostředků než v uplynulých letech.

Hradecká Diecézní charita se obrací s velkou prosbou na všechny, kdo se sami kvůli nouzovému stavu neocitli ve finanční nouzi. *„Pokud si to můžete dovolit, prosíme Vás o mimořádný příspěvek na vzdělávání dětí, které letos nedostanou pravidelný příspěvek od svých dárců. Pomozte nám překlenout toto náročné období. Byla by nesmírná škoda, kdyby děti zapojené do našeho projektu Adopce na dálku, přišly kvůli současné pandemii o naději na lepší budoucnost. Budeme vděční za jakýkoliv příspěvek,“* vzkazuje ředitelka Anna Maclová.

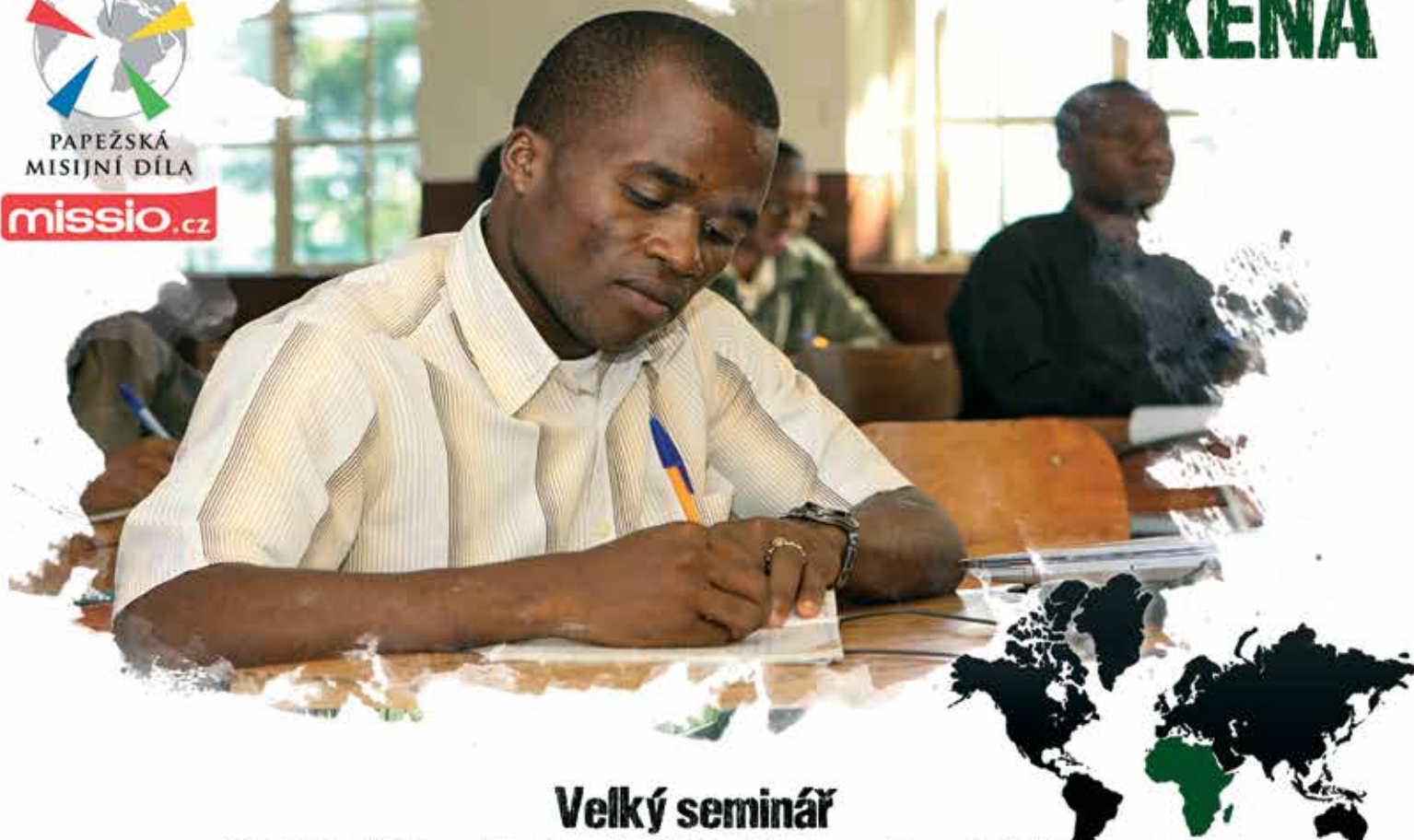
Příspěvky je možné zasílat na **sbírkové konto 1387434288/2700** (UniCredit Bank). Děkujeme Vám! Bližší informace o charitní pomoci v Indii najdete na webu adopce.hk.caritas.cz. Více také na www.hk.caritas.cz.

PAPEŽSKÁ
MISIJNÍ DÍLA

missio.cz

KEŇA

Velký seminář St. Matthias Mulumba Tindinyo v diecézi Eldoret

Keňský seminář St. Matthias Mulumba Tindinyo patří mezi stabilní a dlouhodobé projekty podporované českými dárci PMD. V současné době v něm studuje 112 bohoslovců. Semináře v misijních zemích se vyznačují tím, že kromě standardní kněžské formace vedou budoucí kněze také k tomu, aby se uměli postarat o své živobytí a byli schopni svým budoucím farníkům poskytnout nejen duchovní podporu, ale i službu materiálního charakteru.

Náklady na chod tohoto semináře – zajištění stravy, zdravotní péče, energií, knih či platu personálu – činí v přepočtu na jednoho bohoslovce přibližně 1200 amerických dolarů ročně, tedy zhruba dva a půl tisíce korun měsíčně. Polovinu této sumy zajišťuje příspěvek Papežského misijního díla svatého Petra apoštola, v jeho rámci platí závazek hmotně pomáhat všem kněžským seminářům v misijních zemích.

„Mít farmu je pro nás nutností, jinak bychom se neživili. Do nízkorozpočtového chodu semináře by drasticky zasáhlo už jenom to, kdyby kuchyň musela kupovat maso. Všechno, co tady seminaristé dělají, má smysl pro jejich formaci, rozvíjí to jejich smysl pro spolupráci, zodpovědnost, taky je to udržuje při vnímání reality.“ Vicerektor P. John Lelei

ČÍSLO ÚČTU:

72540444/2700 VS 30

DĚKUJEME!

PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA
NA KROPÁČCE 30/1, 500 03
HRADEC KRÁLOVÉ
TEL.: 604 838 882,
E-MAIL: PMD@MISSIO.CZ
WWW.MISSIO.CZ

PMD
SPA

KOMPAS Křesťanský podnikatel, z.s.
pořádá ZDARMA seminář
s Jiřím Jemelkou

Cesta k charakteru

V době, která klade velký důraz na vnější úspěch, sebeprosazování a ego, je pro nás každodenní výzvou uvádět do našich životů znovu a znovu rovnováhu mezi životními hodnotami a ctnostmi.

3. 6., Brno

11. 6., Hradec Králové

16. 6., Ostrava

Od 8.00 do 14.00 hodin

Přihlášky na krestanskypodnikatel.cz